

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\W\Williams Jon Walter\Williams_W_J-Epidemie zelených leopardů.pdb

PDB Name: Williams-Epidemie zelených leop
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.2.2007
Modification Date: 28.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Walter Jon Williams - EPIDEMIE ZELENÝCH LEOPARDŮ

(The Green Leopard Plague)

WALTER JON WILLIAMS RÁD PROZKOUMÁVÁ VŠECHNY POLOHY SF ŽÁNRU - OD AKČNÍCH PŘÍBĚHŮ, JEŽ DOMINUJÍ JEHO ROMÁNOVÉ TVORBĚ, PO HLOUBAVĚJŠÍ PŘÍSTUPY CHARAKTERISTICKÉ PRO JEHO POVÍDKOVOU TVORBU. V IKARU JSTE SI OD NĚJ NAPOSLEDY MOHLI PŘEČÍST NEBULOUCENĚNOU POVÍDKU DADDY'S WORLD. V NAPÍNAVÉ POVÍDCE TOHOTO ČÍSLA AUTOR ZKOUMÁ, ZDA TECHNOLOGIE VEDOUcí K ODSTRANĚNÍ HLADU PŘINESE SVĚTU KLID, NEBO CHAOS.

Osamělá mořská panna hleděla k obzoru ze svého bidýlka na převislém banyánu a kývala nohama nad oceánem. Vzduch byl prosycen vůní nočních květů a ani se nehnul. Velcí netopýři živící se ovocem letěli nad mořem a chystali se k dennímu odpočinku. Kdesi se ozval zkoumavý skřek bílého papouška kakadu. Na krátký let k moři vyrazil špaček a zase se vrátil. Vycházející slunce vrhalo zlatorudé odlesky na hřebeny vln a prozářilo tropický prales, který pokrýval souostroví rozprostírající se až na obzor.

Mořská panna usoudila, že je čas na snídani. Sklouzla ze svého visutého lehátka a kráčela podél jedné z velkých odnoží banyánu. Větev se pod její vahou lehce houpala, ale její bosé nohy našly na drsné kůře oporu. Podívala se dolů na hlubokou modř kanálu, tmavší, než byl tyrkys mělčín nad koraly.

Zvedla ruce a okamžik na větvi udržovala rovnováhu. Načervenalé světlo slunce bronzově rozzářilo její nahou kůži. Pak se odrazila a skočila po hlavě do Filipínského moře. Dopadla s ladným šplouchnutím a proudem bublin. Pak rozložila křídla a odplavala.

Po lovu mořská panna - jmenovala se Michelle - ukryla rybářskou výstroj do hromady mrtvých korálů nad útesem a jen se Mice vznášela nad mořskou trávou. Zčeřené sluneční paprsky vrhaly na její křídla jemné vzory. Když byla na dohled od změní kořenů banyánu, zvedla hlavu nad hladinu a poprvé se nadechla.

Rock Islands byly vytvořeny z měkkého vápence korálů. Příliv a chemické reakce vykousaly vápenec na úrovni hladiny a podemlely skálu nad ní. Některé z menších ostrovů vypadaly jako houby. Ostré zelené špičky, balancující na tenkých stopkách. Michellin ostrov byl větší a měl nepravidelný tvar, ale i tak měl strmé vápencové stěny, podemleté do hloubky šesti metrů přílivem. Nedávaly člověku žádnou viditelnou možnost vyšplhat z moře na pevninu. Její banyán byl usazený na samém okraji ostrova a sám byl podemletý mořem.

Michelle si vyrobila provazový výtah k hnízdu na stromě, prostou smyčku na konci dlouhého nylonového lana. Zabalila křídla - bylo obtížnější je složit než rozvinout a žábry na spodních plochách byly choulostivé - a pak strčila nohu do smyčky. Na slovní příkaz ji zvedací mechanismus vynesl potichu z moře na odpočinkové místo pod jasně zelenou střechou pralesa.

Kdysi byla opicí, černým gibbonem, a cítila se ve vrcholcích stromů jako doma.

Během své výpravy probodla zlatoústého císaře a přinesla si ho v síti. Naporcovala ho nožem, který si schovávala v hnízdě, a zbytek vyhodila do moře, kde se stal středem zájmu hejna drobných rybek. Jeden plátek snědla syrový, vychutnávajíc skvělou chuť moře a chvějící se bledou kůží současně. Pak si opekla ostatní na malé píce. Jeden snědla se zbytkem rýže, kterou vařila předchozí večer, a ostatní si schovala na později.

Než Michelle dosnídala, ostrov byl vzhůru. Gekoni pobíhali po kůře banyánu a kokosovní krabi se plížili pod listím jako šmelináři,

nabízející ilegální downloads procházejícím turistům. Venku v hluboké vodě označovalo hejno kroužících a potápějících se černých rybáků místo, kde se skupina skákavých ryb krmila rojem drobných rybek.

Pro Michelle to byl také čas začátku dne. Jistou nohou přešla po provazové cestičce k železnému stromu, který nesl ve své koruně její satelitní komunikátor, sedla si obkročmo na větev, vytáhla ze sítě přivázané ke stromu počítač a stáhla si zprávy.

Několik novinářů žádalo o rozhovor - zpráva o osamělé mořské panně se šířila. To ji potěšilo, ale na žádnou otázku neodpověděla. Byla tu zpráva od Dartona, kterou se rozhodla pořádně si vychutnat, než ji otevře. Pak uviděla noticku od Dr. Davouta a tu otevřela hned.

Davout byl asi tak dvanáctkrát starší než ona. Byl nošen devět měsíců v děloze své matky a ne vytvořen od základu v nanolůžku jako téměř všichni, kohoznala. Měl potomka, který byl slavným astronautem, McEldownyho cenu za práci

Lavoisier a jeho doba a zrzavou manželku, která byla známá téměř stejně jako on sám. Před několika lety Michelle navštěvovala sérii jeho přednášek na vysoké škole tajemná a zaujalo ji to i přesto, že její specializací byla, striktně řečeno, biologie.

Ohlídl si bradku, kterou nosil, když ho viděla naposledy, což Michelle zhodnotila pozitivně. Nahrávka jí sdělila: „Pokud jsi volná, mám pro tebe výzkumný projekt. Nemělo by to být příliš namáhavé.“

Michelle se s ním okamžitě spojila. Byl to bohatý starý mizer s tisíci lety příjmů a bez nejmenšího ponětí, jaké to je být v této době mladý. Zaplatil by jí cokoliv, o co si řekne.

Její momentální materiální potřeby byly minimální, ale nezůstane na tomhle ostrově navěky.

Davout odpověděl ihned. Za ním mohla zahlédnout jeho manželku Katrin, pracující na vlastní konzoli.

„Michelle!“ ozval se Davout dostatečně nahlas, aby Katrin věděla, kdo volá, aniž by se musela otáčet. „Výborně!“

Moment váhal a pak jeho prsty zformovaly gesto pro <starost>. „Rozumím, že jsi utrpěla ztrátu,“ řekl.

„Ano,“ odpověděla se zpožděním způsobeným satelitním spojením.

„A mladík...?“

„Nevzpomíná si.“

Což nebyla tak úplně lež, důležité bylo, co si pamatuje.

Davoutovy prsty byly stále v pozici <starost>. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Její vlastní prsty zformovaly dvojznačnou odpověď. „Lepším se.“ Což byla pravděpodobně pravda.

„Vidím, že už nejsi opice.“

„Rozhodla jsem se dát na cestu mořské panny. Nové perspektivy a tak.“ A vítaná izolace.

„Můžu ti nějak pomoci?“

Nasadila výraz naděje. „Říkal jsi něco o práci?“

„Ano.“ Vypadal spokojeně, že nemusí vyzvídat hlouběji. Měl pravou smrt ve vlastní rodině, jak si Michelle vzpomněla, šance jedna k miliardě, a možná že si nechtěl nic z toho připomínat.

„Pracuji na životopisu Terziana,“ oznámil Davout.

„...a jeho době?“ dokončila Michelle.

„A jeho Odkazu,“ usmál se Davout. „Mám tu tři týdny jeho života, kdy - no, kdy prostě zmizel z mapy. Rád bych zjistil, kam šel a s kým byl, pokud s někým.“

Na Michelle to zapůsobilo. Dokonce i v relativně nesofistikovaných dobách, jako například v té obývané Jonathanem Terzianem, bylo obtížné prostě zmizet.

„Je to pro něj kritické období,“ pokračoval Davout. „Ztratil práci v Tulane, jeho manželka právě zemřela - pamatuj, pravou smrtí - a pokud se rozhodl, že se chce jednoduše ztratit, měl by všechny moje sympatie.“ Zvedl ruku, jako kdyby si chtěl zatahat za vousy, které tam už neměl, vágně mávnul rukou a zase jí spustil dolů. „Jenže můj problém je ten, že když se znovu objeví, je všechno jinak. V červnu poslal příspěvek na konferenci Athenai v Paříži a zmizel. Když se objevil v polovině července v Benátkách, příspěvek nepřednesl. Místo toho přišel s první verzí teorie hojnosti.“

Michelliny prsty zformovaly gesto <ohromení>. „Jak ses ho pokoušel lokalizovat?“

„Záznamy kreditních karet. Končí 17. června, když si kupuje spoustu eur v American Express v Paříži. Potom musel za všechno platit hotově.“

„On se opravdu pokoušel ztratit, že? Michelle zvedla jednu nahou nohu a podepřela si bradu. „Zkoušel jsi pasové záznamy?“

<Neúspěch>. „Ale pokud zůstal v Evropském společenství, tak se nepotřeboval prokazovat pasem při překračování hranic.“

„Bankomaty?“

„Nic, dokud nepřijel do Benátek, pár dní před začátkem konference.“

Mořská panna nad tím chvíli přemýšlela a pak se usmála. „Myslím, že mě potřebuješ, dobrá.“

<Souhlasím>, ukázal Davout vážně. „Kolik mě to bude stát?“

Michelle chvíli předstírala, že si to promýšlí a pak vyslovila nesmyslně vysokou sumu.

Davout se zamačkal. „Zní to dobře,“ řekl.

Michelle se v duchu zaradovala. Navenek se naklonila ke kameře a tvářila se obchodně. „Tak se do toho tedy pustím.“

Davout vypadal vděčně. „Budeš se do toho moci pustit rovnou?“

„Jistě. Pošli mi Terzianovy fotografie, z tolika různých úhlů, z kolika se jen dá, hlavně z přibližně stejné doby.“

„Mám je připravené.“

„Pošli je.“

O okamžik později byly fotografie v Michellině počítači. <Díky>, naznačila. „Dám ti vědět, jakmile něco zjistím.“

Na univerzitě Michelle zjistila, že je velmi dobrá ve výzkumu, a stalo se to pro ni výnosným přivýdělkem. Lidé - obvykle nějak spojení s akademií - ji zaměstnávali na ty nudnější části vlastních prací. Hledání dokumentů a odkazů, nebo, v tomto případě, tři chybějící týdny z života člověka. Téměř pokaždé to byla práce, kterou mohli udělat sami, ale Michelle byla prostě lepší ve vyhledávání než většina lidí a vládl názor, že za zvýšené náklady stojí. Michelle samotná se práce obvykle líbila, poskytovala jí nové pohledy do oborů, o kterých toho mnoho nevěděla, a také vítané vytržení z nudy. A navíc, tahle konkrétní práce nevyžadovala tolik vyhledávání, ale spíše umění a Michelle byla konkrétně v téhle oblasti velmi dobrá.

Michelle prohlížela obrázky, převážně naskenované ze starých fotografií. Davout vybíral dobře: Terzianova tvář nebo profil byly čisté na každém snímku. Většina obrázků ho zobrazovala jako mladého třicátníka a ty, kde byl starší, měly vysokou kvalitu nebo ukazovaly části těla, které by mohly být rozhodující pro biometrický sken, jako například jeho ruce nebo uši.

Mořská panna se na okamžik zastavila nad jednou starou fotografií: smějící se Terzian, ruku obtočenou okolo vysoké, dlouhonohé ženy se širokými ústy a tmavými vlasy, zastřiženými na mikádo. Pravděpodobně manželka, která zemřela. Za nimi byl stůl Louise Quinzeho se zářivými gladiolami v honosné váze a nad stolem visel velký portrét majestátně vyhlížejícího koně v bohatě zlaceném rámu. Pod stolem bylo uloženo - dočasně, jak Michelle usoudila - několik trofejí, které soudě podle malých zlatých figurek, balancujících na podstavci, představovaly ceny za sport nebo umění.

Okázalé prostředí vypadalo poněkud podivně v kombinaci s mladým, neformálně oblečeným párem. Ona měla na sobě tropickou košili s květinovým vzorem zastrčenou do khaki kalhot, Terzian měl krátké tričko a šortky. Vypadalo to, jako by je fotograf zachytil téměř v pohybu. Jako kdyby se zastavili pro vyfocení na cestě z jednoho místa na jiné.

Hezká ramena, pomyslela si Michelle. Velké ruce, dobře vypracované svalnaté nohy. Nikdy nepomyslela na Terziana takto. Měl ale nefalšovanou, silnou fyzickou osobnost, která se projevovala dokonce na starých, obyčejných fotografiích. Vypadal spíše jako hráč amerického fotbalu než slavný myslitel.

Michelle spustila svůj software pro rozpoznávání osoby a natáhla do něj všechny fotografie. Poté zkontrolovala, jak program funguje. Něco, čím si byla suverénně jistá, že by její zaměstnavatel nikdy neudělal, kdyby tu práci dělal sám. Většina lidí používajících tento druh softwaru si neuvědomuje, jak může být program oklamán. Obzvláště při použití starých médií, naskenovaných zrnitých fotek a primitivních digitálních snímků, skenovaných stroji, které jednoduše nebyly příliš inteligentní. Nakonec Michelle s pomocí softwaru vykonala skvělou práci při mapování Terzianova těla a kalibraci jeho přesných poměrů. Vzdálenost očí, délka nosu a křivka rtů, zřetelný tvar uší, délka údů a trupu.

Mořská panna natáhla data do svých specializovaných vyhledávacích pavouků a vyslala je do elektronického světa. Neuvěřitelné množství bezvýznamných údajů z minulosti existovalo právě tam a nikde jinde. Lidé na síť ukládali své obrázky, deníky, poznámky a videa. Digitalizovali staré domácí filmotéky, včetně křiklavých barev starých filmů.

Skenovali rodokmeny, pohlednice, oddací listy, kresby, zdlouhavé politické proslovy i obrázky ručně psaných dopisů. Dlouhé, nudné hodiny záznamů videa z bezpečnostních kamer. Cokoliv mohlo pro kohokoliv někdy něco znamenat, bylo převedeno do elektronů a zpřístupněno okolnímu světu.

Překvapivé množství těchto záznamů přežilo bleskovou válku. Žádný z nich se nezdál být hoden útoku, nebo pokud byl zničen, byl obnoven ze záloh.

Všechno to znamenalo, že Terzian tam někde byl. Kamkoli Terzian během svých týdnů nepřítomnosti zabloudil - Paříž, Dalmácie nebo Thule -, tam se pravděpodobně vyskytl někdo s kamerou. V momentkách s dětmi, pojíždajícími zmrzlinu před průčelím Notre Dámy, nebo na záznamu pouličních zpěváků, vyhrávajících na saxofon na Pont des Artistes, tam všude se mohla vyskytnout postava v pozadí a ta postava mohl být Terzian. Terzian by mohl být nalezen, jak leží na pláži na Korfu, v odrazu barového zrcadla v Gdyni nebo jak se domlouvá s prostitutkou v hamburské čtvrti St. Pauli. Během svých předchozích pátrání Michelle našla své cíle přesně na těchto místech.

Vyslala svůj program, aby hledal Terziana, pak zvedla ruce nad hlavu a protáhla se. Protáhla se intenzivně, s nataženými bosými chodidly a skrčenými prsty, svaly vibrujícími napětím. Zívla v tichém výkřiku.

Pak se opět sklonila nad počítač a vyvolala zprávu od Dartona. Zprávu, kterou si prozatím šetřila.

„Nechápu to,“ řekl. „Proč se mnou nemluvíš? Miluji tě!“

Jeho hnědé oči měly divoký výraz.

„Nerozumíš?“ křičel. „Já nejsem mrtvý! Já nejsem skutečně mrtvý!“

Michelle se vznášela tři čtvyři metry pod povrchem jezera Cikcak a hleděla vzhůru na obrácenou mísu nebes, zářivou modř pacifického nebe, obklopenou tmavými, stinnými kmeny mangrovií. Così ji zaujalo. Něco černého a padajícího jako kulka. Najednou se ozvalo šplouchnutí, následované vířením bublin a jako meč ostrý zobák ledňáčka s kroužkem na krku probodl modrookou ryбку apogonidu, vznášející se nad jasně červeným vrškem korálu. Ledňáčkovo světlé břicho se zablýsklo, jak se dotklo hladiny, a jeho křídla přitom fungovala jako směrovky. Následoval vír křídel a nohou a bublin a ledňáček se opět vznášel ve vzduchu.

Michelle plula vzhůru, nad kulatou hlavou korálu a poté nad párem gigantických lastur, každou přes metr dlouhou.

Lastury se uzavřely, jak po nich Michelle přejela, a zatáhly velké trubice, silné jako její zápěstí. Masité rty, které visely přes vroubkované okraje lastur, tvořily změř barev: purpurové, modré, zelené a červené odstíny, promíchané způsobem, nad kterým zůstávalo oko stát.

Opatrně zatáhla žábrý, aby se jejich povrch nemohl poškodit o ostrý koral, vykopla nohama vzhůru a vrhla se dolů pod kořeny mangrovií do úzkého tunelu, který spojoval jezero s mořem.

Z přibližně tří set ostrovů Rock Islands jich zhruba sedmdesát mělo mořská jezera. Ostrovy byly vytvořeny z vápence korálu a byly různé proděravělé. Některá jezera byla spojena s oceánem tunely a jeskyněmi. Jiná pomocí průsaku.

Mnoho jezer obsahovalo formy života, jedinečné na celém světě, vyvinuté ze vzdálených předků. Dokonce i nyní, po celé té době, vznikaly nové druhy.

Během měsíců, které Michelle strávila na ostrovech, myslela, že objevila dva nepopsané druhy. Odrůdu bílé anemonky Entacmaea medusivora, která měla podivné zbarvení z šarlátu a kobaltové modři, a mořského měkkýše nudibranch, temně fialového se žlutými pásy, který se provinil okolo ní jedné noci na útesech. Plácal se jako utěrka ve vichřici, jak si s ním pohrávaly nevypočitatelné proudy nad útesem. Poslala vzorky příslušným úřadům. Možná že jednou získá Michelle nesmrtelnost tím, že bude k vědeckému názvu dvou mořských zvířat připojena latinská verze jejího jména. Tunel byl přibližně patnáct metrů dlouhý a měl několik úzkých ohybů, kde musela Michelle přitáhnout křídla těsně k tělu a manévrovat jen slabým pohybem jejich okrajů. Koridor se stočil vzhůru a prosvětlo ho slunce. Mořská* panna roztáhla křídla a plachtila přes jasně růžové koraly ke světlu.

Práce na dvě hodiny, přemýšlela, plus nebezpečné prostředí. Dva tisíce dvě stě kalorií, přinejmenším.

Moře bylo jasně prozářené, na rozdíl od melancholického mořského jezera, obklopeného vysokými útesy! mangroviemi a stíny, a Michelliny sluncem oslněné oči na okamžik nezaregistrovaly člun, houpající se na vlnách. Okamžitě se

zastavila, křídla roztažená jako brzdy pohybu, a pak poznala charakteristický nátěr člunu, zářivě červený pokus o imitaci přírodní šťávy ovoce cheritem.

Michelle se obezřetně vznesla k povrchu v bezpečné vzdálenosti - Torbiong by mohl rybařit a někdy si pomáhal harpunou. Starý muž ji uviděl, postavil se a zamával dřív, než mohla Michelle odblokovat průdušnici, nadechnout se vzduchu a pokynout mu.

„Přivezl jsem ti zásoby," řekl.

„Děkuji," odpověděla Michelle, zatímco si utírala mořskou vodu z tváře.

Torbiongovi bylo přes dvě stě let. Byl to nejvyšší náčelník Kororu, hlavního města, vzdáleného čtyřicet minut cesty lodí. Byl malý, šlachovitý a černovlasý a měl hladkou tvář se širokým nosem a silnou bradou. V mládí cestoval po celém světě i mimo něj. Když ale zestárl, vrátil se zpátky na Belau. Jeho povinnosti náčelníka byly převážně ceremoniální, ale rozhodoval také o daních. Měl peněžní příjmy z hotelů a restaurací, které jeho předkové postavili a jiní pro něho spravovali, a většinu svého času trávil návštěvami sousedů, klábosením a rybařením. Spřátelil se s Kartonem a Michelle, když poprvé přijeli na Belau, a pomohl jim získat povolení pro jejich výzkumy na Rock Islands. Před několika měsíci, po Dartonově smrti, Torbiong souhlasil s tím, že bude Michelle dopravovat zásoby výměnou za pár ryb.

Jeho člun byl deset metrů dlouhý a nesl uprostřed stříšku z pandánových listů, chránící před deštěm. Přes šarlatový nátěr, imitující cheritem, byly namalovány klikaté čáry, kříže a pruhy v zářivé zázvorové žlutí. Konce vzpěr byly ozdobeny groteskními vyřezávanými tvářemi a na obrubníky byly přilepeny tucty bílých, lesklých mušlí. Na přídi a na zádi seděly dřevěné sochy ledňáčků. Nad pandánovou střechem vyčnívaly antény, vlajkové stožáry, tyče pro hlubinný rybolov, harpuny, radar a satelitní uplink. Pod střechem, odkud mohl Torbiong řídit loď z ozdobně vyřezávaného trunu z dřeva chlebovníku, bylo ovládání motoru a kormidla, rádio, audio a video souprava a sbírka velkých reproduktorů. Dále echolot, vysílač satelitní navigace a radar. Ke vzpěrám, které podíraly střechem, byly připevněny píšťaly, vyladěné tak, že vyluzovaly strašidelný, pronikavý kvílivý zvuk pokaždé, když loď jela plnou rychlostí.

Torbiong byl hrdý na pronikavé, kvílivé zvuky. Zatímco Michelle plavala blíž, slyšela vřiskavou, elektronickou hudbu, kterou Torbiong zamilovaně poslouchal ze sluchátek. Obvykle vyla z reproduktorů. Když ale zakotvil, nechtěl vyplašit ryby. V noci mohla slyšet Torbionga na vzdálenost mnoha mil při jeho jízdách po temném moři, nabuzeného šťávou z betelových ořechů, s hřmící hudbou a kvílicími píšťalami.

Odložil sluchátka a vypustil tak letný zvukový útok, než stačil hudební systém vypnout.

„Jednou z toho ohluchneš," prohlásila Michelle.

Torbiong se ušklíbl. „Mám tuhle hudbu rád. Rozproudí krev."

Michelle připlula ke člunu a položila ruku na okraj mezi pár škeblí.

„Viděl jsem toho tvého kluka ve zprávách," řekl Torbiong. „Dělá tě slavnou."

„Nechci být slavná."

„Nechápe, proč s ním nemluvíš."

„Je mrtvý," odpověděla Michelle.

Torbiong přidřep, aby se při zhoupnutí na vlně vyhnul kontaktu s kořenem, který visel z okraje ostrovního převisu. Pak popošel na příď, aby přitáhl kotevní lano dřív, než se lodní stříška zachytí pod převisem.

Michelle se potopila a plavala až ke svému banyánu. Tam se vynořila a přivolala svůj lanový výťah. Než se Torbiongův člun dostal až k ní, měla zábrý i křídla schované, seděla v sedačce a pomalu mávala nohama nad vodou.

Torbiong jí podal pytel se zásobami: rýži, čaj, sůl, zeleninu a ovoce. Několik posledních týdnů Michelle pronásledovala chuť na borůvky, které tady nerostly, a Torbiong jí přibalil velký balíček přímo z raketoplánu. K tomu malou láhev šlehačky. Michelle mu poděkovala.

„Většina turistů chce kukuřičné lupínky a tak podobně," okomentoval Torbiong sarkasticky.

„Já nejsem turista," odpověděla Michelle. „Je mi líto, že nemám žádné ryby na výměnu. Lovila jsem menší kousky."

Natáhla k němu pytel s ještě odkapávající mořskou vodou.

Torbiong mávl k ledničce, zabudované na zádi lodi. „Mám tady dneska nějaké chai a chersuuch" řekl, užívaje místní názvy pro barrakudu a mahi mahi.

„Dobrý úlovek."

„Ušel." S pokrčením ramen se na ni podíval, tázavý pohled na tváři. „Volalo mi několik novinářů," řekl a rozzářil se úsměvem, poznamenaným betelem. „Vždycky dohlédnu, aby dostali turistické příručky."

„Jsem si jistá, že se jim budou líbit."

Torbiongův úsměv se rozšířil. „Jsi teď sama," řekl, „přijď navštívit rodinu. Dáme ti domácí jídlo."

Usmála se. „Děkuji."

Rozloučili se a Torbiongův člun odšuměl na svých tryskách. Píšťaly přitom vytvářely strašidelný chorál, vyvolávající husí kůži. Michelle vyjela na strom a uklidila vzorky a potraviny. S miskou borůvek a šlehačkou přešla po provazovém chodníku ke svému počítači a zkontrolovala pokrok vyhledávacích pavouků.

Byla zde vodítka na změt článků o smrti Terzianovy manželky a Michelle si přála, aby dala pavoukům přesnější instrukce, týkající se času.

Pavouci přišli s třemi snímky. Jeden bylo nepříliš dobře zaostřené turistické video z 10. července, ukazující muže, stojícího před bazilikou di Santa Croce ve Florencii. Socha Danteho, rovněž nezaostřená, na něj melancholicky hleděla pod nabubřelými dešťovými mraky. Jak přes něj záběr pomalu přejížděl, stál zády ke kameře, ale obrátil se doprava, jednu nohu vytočenou ven, zamračený pohled, upřený k zemi. Profil byl trochu rozmazaný, ale velké tělo se širokými rameny vypadalo správně. Software odhadoval pravděpodobnost 78%, že tento muž byl Terzian.

Michelle se zabrala do úpravy obrazu a po několika průchodech programu se šance, že postava je Terzian, blížila 95

procentům.

Takže Terzian se možná vypravil na Velkou cestu po evropských kulturních památkách. Nevypadal na videu šťastně, ale den byl deštivý a Terzian neměl deštník.

A jeho žena zemřela, samozřejmě.

Ted' když měla Michelle datum a místo, přepracovala instrukce pro své vyhledávací pavouky tak, aby hledali obrázky z Florencie týden před třetím červencem a po něm, a pak rozšířili hledání odtamtud. Nejdříve celé Toskánsko, poté celou Itálii.

Pokud Terzian navštěvoval turistická místa, tak ho určitě měla.

Další dva záznamy od jejich dřívějších výzkumných pavouků byly kroky do prázdna. Software dával méně než padesátiprocentní možnost, že Terzian byl v Lisabonu nebo na mysu Sounion, a vyčištění obrázku redukovalo pravděpodobnost na cosi blížícího se nule.

Pak vyskočilo další video, s časovým razítkem přímo v obraze - Paříž, 26. červen, 13:41:44 hodin, přesně den předtím, než si Terzian koupil balíček eur a zmizel.

<Bingo!>, zformovaly Michelliny prsty.

První věc, kterou Michelle viděla, byl Terzian kráčející ze záběru - tentokrát to byl beze všech pochybností on. Díval se přes rameno na malý hlouček lidí. K jeho ruce se tiskla tmavovlasá žena, tvář odvrácenou od kamery. Michellino srdce se rozbušilo při pomýšlení na osamělého vdovce Terziana s aférkou ve Městě lásky.

Pak sledovala Terzianův pohled, aby zjistila, co upoutalo jeho pozornost. Mrtvý muž, natažený na chodníku, obklopený zdrcenými diváky.

A poté, zatímco se scéna pomalu ukládala do její ohromené mysli, video zazpívalo pisklavým hlasem Panovy flétny. Terzian hleděl do obecenstva a v mozku mu narůstal vztek. Zavržalo dřevěné křeslo a ten zvuk přiměl Terziana, aby přemýšlel, jak dlouho trvalo ticho. Dokonce i dřímající Slovinka si uvědomila, že se něco změnilo a zbystřila pozornost. „Omlouvám se,“ řekl francouzsky. „Ale má žena právě zemřela a já se necítím na to, abych tuhle hru hrál i nadále.“ Jeho tiší posluchači se dívali, jak sbírá své dokumenty, ukládá je do kufříku a opouští přednáškový sál. Jeho boty vydávaly ostré, vražedné zvuky na dřevěné podlaze.

Až do tohoto okamžiku se jeho studie vyvíjela dobře. Nebyl si jistý komentářem k Baudrillardovi v Baudrillardově rodné zemi a v Baudrillardově vlastním jazyce. Radostné cvičení - porovnání a rozdíly mezi Baudrillardovým „ego neexistuje“ a Rortyho „je mi to jedno,“ stereotypní francouzské a americké odpovědi na moderní život.

Ale zatímco se díval na své posluchače a četl, pociťoval Terzian rostoucí vztek, vyvolaný pocitem vlastní zbytečnosti. Je tady, ve „Městě světla, jehož každý oblázek je pomníkem evropské civilizace, stojí v bezútěšném přednáškovém sále a předčítá svým sedmi posluchačům ze studie, která není víc než poznámka pod čarou k poznámce pod čarou u poznámky pod čarou. Jak přijít do země cogito ergo sum a jak odpovědět Je mi to jedno?

Přijel jsem do Paříže kvůli tomuhle? myslel si. Přecházel tenhle nesmysl Já jsem zaplatil za privilegium udělat právě tohle? Není mi to jedno, pomyslel si, zatímco jeho nohy zamířily k Seině. Desiderio, ergo sum, pokud byla jeho latina „správná. Trápím se, takže existuji.

Skončil v normandské restauraci na Ile de la Cité, jídlo jako omluvu. V myšlenkách nebyl příliš daleko od úmyslu bezvadně se opít. Až do srpna neměl absolutně nic na práci. Poté se vrátí do Států a posbírá své věci z domu na Esplanade. Pak by se měl poohlédnout po nějaké práci.

Nebyl si jistý, jestli má mít větší depresi z toho hledat práci, nebo z toho nehledat žádnou.

Jsi živý, řekl si. Jsi živý a v Paříži, celé léto před sebou, a právě jíš jídlo normandské kuchyně na náměstí Dauphine. A pokud tohle není pokyn k tomu mít radostnou náladu, tak co je?

Právě v té chvíli začala hrát peruánská skupina. Terzian vzhlédl od svého talíře s unaveným překvapením.

Když byl Terzian dítě, jeho rodiče - oba univerzitní profesori - ho poprvé vzali do Evropy, a on viděl, že každé evropské město mělo svoji vlastní peruánskou nebo bolivijskou pouliční kapelu. Indiáni v černých buňkách a pestrobarevných přehozích, dřepící na nějakém veřejném místě, zírající lhostejnými hnědými očima přes své kytary a rákosové flétny. Nyní, o několik desítek let později, byli muzikanti stále tady, i když vyměnili své přehozy a buňky za evropský styl a jejich vystoupení bylo mnohem uhlazenější. Nyní měli zesilovače, a kazety a CD na prodej. Právě se sešli na trojúhelníkovém náměstí Dauphine, zastíněném neoklasicistní budovou Palais de Justice, a spustili směsku starých písniček Abby v latinskoamerickém stylu.

Až Terzian dojí svoje telecí v omáčce kalvados, možná by měl jít ke skupině a nakopnout jejich kytary.

Vítr se opíral do markýzy nad ním. Terzian hleděl do prázdného talíře. Jídlo bylo skvělé, ale stěží si dokázal vzpomenout, jak chutnalo.

Za jeho myšlenkami stále kypěl vztek. A - proboha - snad ta skupina právě nehraje Oasis! Akordy začínaly podezřele připomínat „Wonderwall“. „Wonderwall“ na španělských kytarách, rákosových flétnách a mandolínách!

Terzian se skoro rozhodl objednat si láhev koňaku a zůstat zde celé odpoledne. Ne ale s tímhle zvukem z parku. Položil nějaká eura na stůl a zatížil bankovky talířem proti čerstvému jarnímu větříku, který cloumal zelenou markýzou nad jeho hlavou. Právě vycházel omšelou železnou brankou z restaurace na chodník, když jeho pozornost zaujal nějaký zmatek. Na ulici upadl muž, tvář zkroucenou bolestí. Ruce jeho tří společníků ho nedokázaly zadržet.

Idioti, pomyslel si Terzian, kypící vztekem.

Ozval se náhlý skřípot brzd a houkačka auta.

Papíry se vznášely ve větru, jak vypadaly z kufříku.

A nad tím vším zněl zesílený zvuk píšťal od peruánské skupiny. Wonderwall.

Terzian pozoroval s podrážděným překvapením, jak se tři muži vrhli za papíry. Vykročil k ležícímu muži - někdo se toho tady musel ujmout. Vlasy ležícímu zakrývaly čelo. Ležel na boku, svinutý do klubíčka, tvář stále zkroucenou bolestí.

Píšťaly píštěly, jeden jasný prázdný výkřik za druhým.

Terzian se zastavil s jednou nohou stále ještě na chodníku a podíval se okolo do šokovaných tváří. Je tu nějaký doktor? přemýšlel. Francouzský doktor? Zdálo se, že všechna jeho francouzština se mu právě vypařila z hlavy. Dokonce ani jednoduché otázky jako Je vám dobře? nebo Jak se cítíte? byly teď mimo jeho dosah. Hodiny první pomoci, které měl v rámci cvičení kenpa, už dávno zapomněl.

Nepřirozeně bledá tvář ležícího muže se uvolnila. Vítr zavířil jeho černými vlasy a zakryl mu tvář. V parku Terzian uviděl muže v baseballové čepici, přejíždějícího scénu videokamerou. Jeho vztek znenadání opět vzkypěl proti tragické neužitečnosti toho turisty, neužitečnosti, která zrcadlila jeho vlastní.

Najednou se okolo nehody shromáždil dav. Lidé vystupovali ze stojících automobilů a přicházeli z chodníku. V dálce Terzian zahlédl charakteristické placaté čepice páru policistů přibíhajících od Justičního paláce a pocítil vlnu úlevy. Nyní se o to postará někdo odpovědnější než ten okounějící dav.

Začal váhavě ustupovat. A právě v té chvíli jeho paže uvízla v objetí páru rukou. Překvapeně vzhlédl k ženě, která právě přitiskla svoji tvář k jeho rameni, skořicově tmavá kůže a oči schované za slunečními brýlemi.

„Prosím,“ řekla anglicky příliš muzikálně na to, aby byla Američankou. „Vezměte mě odtud.“

Zatímco mizeli, pronásledoval je zvuk rákosových píšťal.

Vedl ji okolo sochy Zeleného galána, starého dobrého smilníka Jindřicha IV., a na Pont Neuf. Vlevo, za Seinou, zářil teplými barvami za stěnou platanů Louvre.

Okolo hučel provoz, splašený úprk oceli, nespoutané zelenými světly. Myslí se mu honil nezacilený vztek. Nechtěl tu ženu, která se k němu přilepila. Očekával, že na něj šije nějakou boudu. Sportovní taška, kterou nesla na popruhu přes rameno, mu stále narážela do zad. Tajně zajel rukou do pravé přední kapsy u kalhot, aby se ujistil, že jsou jeho peníze stále na místě.

Wonderwall, pomyslel si. Ježíšikriste.

Předpokládal, že by měl nabídnout nějaký druh civilizovaného komentáře, pro případ, že žena byla skutečně v ohrožení.

„Doufám, že bude v pořádku,“ napůl vyštěkl.

Ženina tvář byla stále ještě napůl schovaná na jeho rameni. „Je mrtvý,“ zamumlala mu do saka. „To jste to nepoznal?“

Terzian neznal smrt pod širým nebem, pouze tu skrytou v pokojích hospice s nažehleným povlečením, teplými barvami a pachem dezinfekce. Smrt v erupci nádorů a sesychajících svalů a nekonečné bolesti, maskované jen částečně morfiem.

Myslel na mužovu bledou tvář a náhlý klid.

Ano, pomyslel si, smrt přichází s úlevou.

Reflex ho nutil mluvit. „Byla tam policie. Oni... oni zavolají ambulanci nebo tak nějak.“

„Já jenom doufám, že chytí ty bastardy, kteří to udělali,“ odpověděla.

„Kdo to byl?“ zeptal se nepřítomně.

Tmavé brýle jí sklouzly z nosu a Terzian spatřil překvapivě zelené oči, zúžené do vražedných škvír. „Myslím, že sami na sebe myslí jako na policajty,“ odpověděla.

Terzian usadil svou společnici v café baru poblíž Les Halles, na dohled od dómu Bourse. Trvala na tom, že budou sedět uvnitř, ne na chodníku, a čelem ke vchodu, takže uvidí každého, kdo vstoupí dovnitř. Položila sportovní tašku s bílým logem Nike na podlahu mezi nohy stolu a zeď, ale Terzian si všiml, že si nechala její popruh v klíně, jako kdyby musela v každém okamžiku vyrazit.

Terzian natočil svůj snubní prsten tak, aby byl vidět. Chtěl, aby ho viděla. Může to leccos zjednodušit.

Třásl se jí ruce. Terzian pro oba objednal kávu. „Ne,“ ozvala se nečekaně. „Já si dám zmrzlinu.“

Zatímco se otočila k číšníkovi a francouzsky objednala, Terzian ji studoval. Byla přibližně stejného stáří jako on, devětadvacet. Nepochybně představovala směs ras, ale kterých ras? Ploché nos mohl být africký nebo asijský nebo polynésy. Polynésii by navíc potvrzovaly černé, silné rasy. Její hladká hnědá plet' mohla být odkudkoliv s výjimkou Evropy. Ovšem její jasně zelené oči byly čistě evropské. Široká citlivá ústa vnucovala Núbii. Černé lokny, stažené do uzlu mohly být africké nebo východoindické, nebo, když se to tak vezme, francouzské. Výsledek byl příliš okouzlující, než aby byl krásný a také příliš neobvyklý, jak si Terzian pomyslel, aby patřil úspěšnému zločinci. Tyhle lokny se dají příliš snadno identifikovat.

Číšník odešel. Otočila své velké oči k Terzianovi a vypadala lehce překvapeně, že tu stále ještě je.

„Jmenuji se Jonathan,“ představil se.

„Já,“ váhání, „Stephanie.“

„Opravdu?“ opáčil pochybovačně.

„Ano,“ přikývla a sáhla do kapsy pro cigarety. „Proč bych lhala? Je jedno, jestli znáte moje jméno, nebo ne.“

„Takže mi klidně můžete prozradit i zbytek.“

Pozvedla cigaretu vzhůru, a čistě vyslovila: „Stephanie America Pais e Silva.“

„Amerika?“

Škrtnutí zápalkou. „To je zcela obyčejné portugalské jméno.“

Podíval se na ní. „Ale vy nejste Portugalka.“

„Mám portugalský pas.“

Terzian spolkl repliku To určitě máš.

Místo toho řekl: „Znala jste toho muže?“

Stephanie přikývla. Šluky, které si dávala z cigarety, nijak nezklidnily třas jejich rukou.

„Znala jste ho dobře?“

„Ne tak docela.“ Znovu natáhla kouř a pak ho vypouštěla během řeči.

„Byl to kolega. Biochemik.“

Terzian překvapeně zmlkl. Stephanie típla oharek v popelníku s logem cinzana, ale její nervozita způsobila, že se minula a malý vajgl vypadl na ubrus.

„Do prdele,“ prohlásila a nervózně smetla nedopalek na podlahu.

„Vy jste také biochemik?“ zeptal se Terzian.

„Já jsem zdravotní sestra.“ Pohlédla na něj bledýma očima. „Pracuji pro Santa Croce - to je -“

„Humanitární organizace.“ Katolická, jak si vzpomněl. Jméno znamenalo Svatý kříž.

Přikývla.

„Neměla byste jít na policii?“ zeptal se. A vtom se vrátila jeho nedůvěra. „Aha, pravda - to byli policajti, kdo zabíjel.“

„Ne francouzští policajti.“ Naklonila se k němu přes stůl. „Tohle byl jiný druh policie. Takoví, kteří si myslí, že někoho zabít a zatknout je totéž. Podívejte se dnes večer na zprávy. Oznámí smrt, ale nebude tam žádné zatčení. Ani podezření.“ Její tvář potměla a opřela se zpátky do křesílka, aby si promyslela další myšlenku. „Pokud se jim nějak nepodaří svést vinu na mě.“

Terzian si vzpomněl na papíry, poletující v jarním větru, a na muže v těžkých botách, sprintující za nimi. Vyzábělá bledá tvář oběti.

„Kdo tedy?“

Vyslala k němu deprimovaný pohled přes oblak cigaretového kouře. „Slyšel jste někdy o Transnistrii?“

Terzian váhal a pak se rozhodl. „Ne,“ byla nejsplynější odpověď.

„Vrahové jsou Transnistriané.“ Přes Stephanieinu tvář přeběhl ztrhaný úsměv. „Jejich policie intelektuálního vlastnictví. Zabili Adriana kvůli copyrightu.“

V tu chvíli číšník přinesl Terzianovu kávu, společně se Stephanieinou objednávkou. Byl to kolosální, ohromný skleněný pohár, naplněný zmrzlinou pastelových barev a světlou ovocnou šťávou, završený horou šlehačky a maličkým větříkem na špejli. Stephanie se na to dílo šokovaně podívala.

„Já miluji zmrzlinu,“ vyhrkla a pak se její oči zaplnily slzami a začala plakat.

Stephanie za stolem plakala a mezi vzlyky polykala plné lžičky zmrzliny. Přitom si utírala rty a usazené tváře papírovým kapesníkem.

Číšník stál tiše v rohu, ale z jeho pohledu a sevření úst bylo jasné, že vinil Terziana z toho, že krásná žena pláče.

Terzian cítil potřebu pomoci jí, ale nevěděl, co má dělat. Obejít stůl a obejmout ji? Vzít ji za ruku? Někoho zavolat, aby se jí ujal?

Dal přednost tomu druhému.

Rozhodl se podat jí čistý kapesník, když byl ten její již celý promočený.

Jeho nedůvěra nepřežila zmínku o transnistrianské copyrightové policii. Tohle bylo příliš bizarní, než aby to byl podvod. Podfuky byly založeny na základních lidských touhách, chtivosti nebo chlíplosti, ne na něčem tak abstraktním, jako je intelektuální vlastnictví. Pokud ovšem neexistoval gang zaměřený na americké akademiky, vábíci je na mučivý háček o copyrightu, za který stojí za to vraždit...

Bouře emocí se pozvolna uklidnila. Stephanie odstrčila nedoje-zený pohár od sebe a sáhla pro další cigaretu.

Poklepal snubním prstenem o stůl, což dělal vždy, když přemýšlel. „Neměla byste kontaktovat místní policii?“ zeptal se.

„Vy aspoň víte něco o té... smrti.“ Z jakéhosi důvodu se mu nechtělo použít slovo vražda. Kdyby to nazval vraždou, cítil by se do toho ještě víc namočený.

Zavrtěla hlavou. „Musím se dostat z Francie dřív, než mě ti chlapi najdou. Mimo Evropu, pokud to půjde, ale může to být těžké. Pas mám v hotelovém pokoji a ten pravděpodobně sledují.“

„Kvůli copyrightu.“

Tvář se jí zaškubala v polovičním úsměvu. „Přesně tak.“

„Jak to tak chápu, nejedná se o literární copyright.“

Zavrtěla hlavou, poloviční úsměv stále na tváři.

„Tvůj přítel byl biolog.“ Cítil v nervech napětí a jistotu, že odpověď na následující otázku zná.

„Je to nějaká zbraň?“

Otázka ji nepřekvapila. „Ne,“ odpověděla. „Ne, právě naopak.“ Natáhla si z cigarety a vyfoukla kouř. „Je to protilátka. Protilátka na lidskou hloupost.“

„Poslouchejte,“ řekla Stephanie. „Když padl Sovětský svaz, tak to ještě neznamená, že s ním padl i sovětský systém. Ten tam stále je - jediný rozdíl je v tom, že jeho morální ospravedlnění zmizelo a co zůstalo, je jen násilí a vydírání, zamaskované jako vymáhání práva a daní. Staré impérium se rozpadlo a vy si na Západě myslíte, že to je skvělé. Více zemí ale jen znamená více rukou, které se mohou uspinit. Po celém bývalém sovětském impériu máte více inspektorů a vyběračů daní, více soukromých detektivů a bezpečnostních ředitelství, než jich bylo dříve za Rusů. Všechno, co tihle lidé dělají, jde na úkor jejich vlastních lidí, protože nikdo jiný s nimi nebude obchodovat, pokud ovšem nemají naftu nebo nějaký jiný zdroj, který lidé chtějí.“

„Odpadistány,“ řekl Terzian. Bylo to slovo, které slyšel ve své rodné zemi, dřívější sovětské republice Arménii, jejíž vydrancovaná ekonomika a paranoidní, vražedná a despotická proruská loutková vláda byla podporovaná pouze miliony dolarů, posílaných do země americkými nebo arménskými potomky v domnění, že podpora gangu vrahů se nějak promění ve svobodu pro jejich vlast.

Stephanie přikývla. „A nejhorší Odpadistán ze všech je Transnistrie.“

Společně s Terzianem opustili café bar a vzali si taxi zpátky na levý břeh k Terzianovu hotelu. Přepnul televizi na místní stanici, ale ztišil zvuk, dokud nezačaly zprávy. Do té doby stanice vysílala opakování seriálu o amerických policajtech,

flegmatických detektivech, hrajících své poslední setkání s tragédií.

Hotelový pokoj nebyl postaven pro postel královských rozměrů, kterou nyní obsahoval, takže zbývalo jen půl metra okolo postele a nezbylo místo pro židle. Terzian, který nechtěl, aby si Stephanie pomyslela, že ji chce dostat do postele, se usadil nejistě do rohu postele, zatímco Stephanie se posadila mnohem pohodlněji uprostřed, s nohama křížem.

„Moldávie byla sovětská republika, založená Stalinem," začala. „Byla vytvořena z Besarábie, dříve části Rumunska, kterou Stalin ukousl na začátku drahé světové války, plus pásu průmyslové krajiny na vzdálenější straně Dněstru.

Když se Sovětský svaz rozpadl, Moldávie získala ‚nezávislost‘ -" Terzian zaslechl uvozovky v jejím hlase. „Jenže nezávislost neměla nic společného s moldavským lidem, platila jen pro rumunsky mluvící sovětská elitu, přizívající se na svůj vlastní účet, jakmile je jejich vlastní nadřazení přestali omezovat. A Moldávie se brzo rozdělila - jako první turečtí křesťané..."

„Počkejte chvíli," ozval se Terzian. „Oni jsou nějací křesťanští Turci?"

Představa křesťanských Turků nepatřila k jeho arménsko-americkému světónázoru.

Stephanie přikývla. „Ortodoxní křesťanští Turci, ano. Nazývají se Gagauzové a dnes mají vlastní autonomní republiku Gagauzii uvnitř Moldávie."

Stephanie sáhla do kapsy pro cigaretu a zapalovač. - „Ehm," ozval se Terzian. „Mohla byste kouřit z okna?"

Stephanie protáhla obličej. „Američani," prohlásila, ale přesunula se k oknu a otevřela ho. Pustila tak dovnitř závan studeného jarního vzduchu. Opřela se o parapet, schovala cigaretu před větrem a zapálila si. *

„Kde jsem přestala?"

„Turečtí křesťané."

„Správně." Oblak dýmu a bílé zuby v úsměvu. „Gagauzie byla jen začátek. Poté se ruský generál spojil s bandou darebáků a týpků z KGB a vyvolali rebelii v kousku Moldávie, který byl na vzdálenější straně Dněstru - další výkvět sovětských elit, zastupujících jen sami sebe. Jakmile se ruský mluvící rebelové postavili proti rumunsky mluvícím utlačitelům, sovětská čtrnáctá armáda zasáhla jako mírotvůrce, kompletně i s modrými přílbami, a vytvořila třicet kilometrů široký stát neuznávaný nikým jiným. To znamenalo více vojáků, více pohraničních stráží, více administrativy, více daní a osobních povinností, a uniformované ex-sověty, jejichž ruce potřebovaly umazat. A přes sto tisíc uprchlíků, kteří mohli být umístěni v táborech, zatímco úřady kradly jejich zásoby a dávky..."

„Ale -" zamířila s cigaretou jako s ukazovátkem. „Transnistrie má problém. Žádný jiný národ nezaregistroval její existenci, byla maličká a neměla žádné přírodní zdroje s výjimkou nezletilých dívek, které po tisících zotročili na export pro prostituci. Zbytek populace se stěhoval pryč tak rychle, jak to jen šlo, jen lehce omezen skutečností, že jejich pasy žádný jiný stát neuznával. To znamenalo, že tam bylo méně lidí, jejichž produktivitu mohla elita ukrást na podporu svého postsovětského životního stylu. Jediné, co měli, byla spousta zastaralého sovětského těžkého průmyslu, zaměřeného na produkty, které nikdo nechtěl.

Pořád ale měli infrastrukturu. Měli elektrárny - fungující na ruskou naftu, kterou si nemohli dovolit koupit, a měli dopravní systém. Takže nezákonný režim se nastavil na to, jak přilákat jiné zločince, kteří potřebovali průmyslové kapacity. Nápad spočíval v tom, že přilákají podnikatele, kterým odpustí platby většiny místních daní výměnou za jednu velkou platbu na vyšší úrovni."

„Zbraně?" zeptal se Terzian.

„Zbraně, jistě," přikývla Stephanie. „Většinou produkují levné napodobeniny zbraní jiných značek. Zkoušeli bankovníctví a počítačová data, ale autority se nedokázaly udržet před jejich vykradením. Banky a data fungují na základě důvěry a kontroly informací, a když jsou kontrolóři nenasytí, krátkozrací lumpové, tak nemá ani jedno, ani druhé. Takže na čem skončili, byly, hmm, biotechnologie. Mají společnosti produkující levné generické léky, které porušují západní patenty..." Její pohled potemněl. „Ne že by mi tohle vadilo, ne když jsem viděla tisíce, umírající na epidemie, které si nemohli dovolit léčit. Mají také další společnosti, které vykrádají západní genetické výzkumy pro vývoj vlastních produktů. A dokud platí elitě, tak jsou tyhle společnosti zcela mimo kontrolu. Nikdo, dokonce ani vláda, neví, co v těch továrnách dělají, a vláda dává jejich podnikání volnou ruku."

Terzian si představil replikaci genů probíhající v zrezivělé ruské továrně, řady a řady zmutovaných rostlin s neotestovanými, nekontrolovanými geny, všechny připravené na vypuštění do nic netušícího světa. Transgenní prvky, plovoucí po Dněstru do Černého moře, rostoucí potichu v jeho slavném prostředí...

„Zprávy," připomněla Stephanie a ukázala na televizi.

Terzian se natáhl pro ovladač a zesílil zvuk právě v okamžiku, kdy začala ustupovat pulsující neklidná hudba, oznamující začátek zpráv.

Vražda na Ile de la Cité byla jako druhá v pořadí. Oběť byla popsána jako „cizí národnosti". Smrtelná bodná rána, žádné zatčení. Motiv vraždy neznámý.

Terzian změnil kanál právě včas, aby chytil stejné vysílání na jiném kanálu. Příběh byl stejný.

„Říkala jsem ti to," ozvala se Stephanie. „Žádný podezřelý. Žádný motiv."

„Mohla jste jim ho říct."

Zamítavě mávla cigaretou. „Nemohla jsem jim říct, kdo to udělal, nebo jak je najít. Vše, co by se mi podařilo, by bylo dostat se sama do podezření."

Terzian vypnul televizi. „Takže co se přesně stalo? Váš přítel těm lidem něco ukradl?"

Stephanie si přejela po čele hřbetem dlaně. „Ukradl něco, co pro ně nemělo žádnou cenu. Má to cenu jen pro chudé lidi, kteří si nemohou dovolit zaplatit. A -" Otočila se k oknu a odhodila cigaretu do ulice. „Vezmu to odsud tak rychle, jak to jen půjde," prohlásila. „Musím zkusit zkontaktovat nějaké lidi." Zavřela okno a zamezila tak přístupu jarního vánku.

„Prála bych si mít svůj pas. To by všechno změnilo."

Dnes odpoledne jsem viděl vraždu, pomyslel si Terzian. Zavřel oči a viděl muže padat, bílou tvář zcela zaujatou realitou

vlastní agónie.

Dělalo se mu zatraceně hnusně ze smrti.

Otevřel oči. „Pomůžu ti získat pas nazpátek," prohlásil.

Vztekl ho nutil ke spěchu, dokud neuviděl vrahy, napříč přes ulici od Stephaniina hotelu, v kavárně u venkovního stolku. Terzian je hned poznal - nepotřeboval se podívat na jejich těžké boty nebo široké tváře s disciplinovanými vojenskými knírky. Jediný pohled do davu v kavárně ukázal jen dva lidi, kteří nebyli Francouzi. To byl pravděpodobně důvod, proč Stephanie věděla, že ho má oslovit anglicky. On sám se prostě neoblékal ani nechoval jako Francouz, i když měl na sobě anonymní kabát a vázanku. Odtrhl svůj pohled, než si všimli, že na ně zírá.

Vztekl se znenadání změnil ve strach, a zatímco pokračoval ve své cestě k hotelu, řekl si, že by ho z normandské restaurace poznat neměli. Převlékl se do modrých džínů, tenisek a větrovky, a nesl si lehký kufřík. Přesto ale cítil mušku hlavně na zátylku a byl tak nervózní, že skoro narazil hlavou do skleněných dveří hotelového vchodu.

Terzian zaplatil za pokoj svojí kreditní kartou, vzal si klíč od vietnamského recepčního a vystoupal po úzkých schodech na to, čemu Francouzi říkali druhé patro, ale on by tomu říkal třetí. Na schodišti nikdo nebyl. Přemýšlel, kam se mohl podít třetí vrah. Pravděpodobně hledal Stephaniei někde jinde, na letišti nebo na nádraží.

Ve svém pokoji položil Terzian kufřík na postel. Měl v něm jen několik drobností a holení. Pak vytáhl Stephaniein klíč z kapsy a podržel ho v ruce. Klíč byl jednoduchý, připojený k těžkému hruškovitému keramickému přívěsku.

Bodnutí strachu a překvapení, které ho tak vzalo při prvním zahlédnutí dvou mužů, se začalo pomalu měnit ve zlost.

Popijeli pivo, měli na stolku před sebou poloprázdné sklenice a pár prázdných.

Pít na hlídce. Provádět průzkum opilí.

Bastardi. Odpadistanci. Mohli někoho zabít jednoduše kvůli své opilosti.

Pravděpodobně to už udělali.

Měl vztek, když opouštěl pokoj a mířil na schody do nižšího patra. V hale nikdo nebyl. Otevřel si Stephaniein pokoj a zavřel za sebou dveře.

Nerозsvítil. Slunce bylo překvapivě vysoko na obloze na tuhle denní dobu. Všiml si, že slunce zde zapadalo později než u něj doma. Možná byla Francie příliš daleko na západ na svoje časové pásmo.

Stephanie neměla kufr, jen jakýsi nylonový vak, větší verzi toho, který měla u sebe. Vytáhl ho z malé skříně a zůstalo v něm ještě tolik podezření, že zkontroloval visačku, aby se ujistil, že jméno na ní je Steph. Pais a nic jiného.

Otevřel vak, vzal její pas a cestovní doklady z nočního stolku u postele a hodil je dovnitř. Pak přidal bundu a svetr ze skříně, zabalil její zubní kartáček a holicí strojek do umělohmotné cestovní tašky a přidal ji tam také.

Plán byl takový, že se vrátí do svého pokoje na horním patře, zůstane tam přes noc a vyhne se tak tomu, aby vzbudil podezření opuštěním hotelu hned -po přihlášení. Ráno se s dvěma zavazadly odhlásí a připojí se opět ke Stephaniei ve svém vlastním hotelu, kde strávila noc v jeho pokoji, a kde bude prozatím vzduch téměř jistě prosycený cigaretovým kouřem.

Terzian otevřel šatník a vytáhl nadvakrát Stephanieina trička, spodní prádlo a punčochy. Pak si vzpomněl, že naposledy dělal podobnou věc, když vyklízel Clairiny věci z domu na Esplanade.

Zatraceně. Sakra. Zíral dolů na oblečení v náručí a lebkou mu burácela zuřivost.

A pak, ve vzteklém tichu, uslyšel skřípnutí na chodbě a dutý úder.

Silná kůže vojenských podrážek, pomyslel si. Na nohou opilého paviána.

Instinkt na něj křičel, aby se nenechal chytit v tomhle pokoji, ve slepé uličce, kde ho snadno chytí a zabijí. Upustil Stephanieiny věci zpátky do šatníku, přistoupil k posteli a vzal pytel do jedné ruky. Další krok ho přenesl ke dveřím, které otevřel jednou rukou, zatímco druhou použil k tomu, aby mrští pytel přímo do překvapené tváře opilého vraha. Terzian necvičil kenpo dlouhých šest let. Ne od té doby, co opustil Kansas City, ale jistě reflexy člověka neopouštějí poté, co do něj byly vtlačeny tisícinásobným opakováním - zcela jistě ne čelní kop, který mířil vzhůru pod vetřelcovu hrudní kost a poslal ho bez dechu na protější zeď chodby.

Primitivní část jeho mysli se radovala z toho, že je větší než tihle chlápci. Mohl si s nimi opravdu pohrávat.

Druhý Odpadistánek se pokoušel vytáhnout revolver, ale Terzian se zvnějšku vyhnul jeho ruce a zajel mu špičkou lokte do obličeje. Terzian pak uchopil revolver oběma rukama, učinil další krok do chodby a otočil se. To otočilo muže okolo Terzianova boku o celých dvě stě sedmdesát stupňů a poslalo ho po hlavě do zdi. Jakmile dopadl a otevřel oči, hleděl do ústí své vlastní zbraně.

Rudý vztek vydal uvnitř Terzianovy lebky řev zvířecího triumfu. Jazyk ho možná následoval. To bylo vše, co mohl udělat, aby zadržel sám sebe před zmáčknutím kohoutku.

Nechme pro změnu Smrt pracovat pro něho. Proč ne?

Jenže první muž si doposud neuvědomil, že jeho strana právě prohrála. Vytáhl nůž - blýskavou, chromovanou věc s jedním ostřím, která možná již dnes jednou zabíjela - a nebezpečně vykročil proti Terzianovi.

Terzian namířil pistoli přímo na muže s nožem a stiskl spoušť. Nic se nestalo.

Vetřelec zíral na zbraň, jako kdyby si právě uvědomil, že to není jeho partner, kdo ji drží.

Terzian znovu stiskl spoušť, a když se nic nestalo, jeho vztek se vypařil do zděšení a začal prchat. Za sebou slyšel opilého muže s nožem, jak padá přes svého partnera a naráží do země.

Terzian byl dole ze schodů dříve, než zaslechl silné vojenské boty, dupající na stupních nad ním. Přerítit se přes malý vestibul -cítil, jak se vietnamský recepční, který byl obrácen zády, začíná otáčet, právě když vrazil do prosklených dveří a vyběhl na ulici.

Běžel dál. V jistém okamžiku zjistil, že stále drží revolver v ruce a zastrčil ho do kapsy své větrovky.

O několik okamžiků později si uvědomil, že ho nikdo nehoní. A vzpomněl si, že Stephaniein pas je stále ještě v pytlí, který hodil na muže s nožem a nechal ho tam.

Na okamžik ho zaplavil vztek a myslel na to, že vytáhne revolver, zjistí, co bylo špatně, vrátí se do Stephaniina pokoje a dostane dokumenty za každou cenu.

Pak ale vztek ustoupil natolik, aby viděl, jaký nesmysl by to mohl být, a vrátil se do svého hotelu.

Terzian dal Stephanie svůj klíč, takže zaklepal na dveře dřív, než si uvědomil, že nebylo pravděpodobné, aby otevřela na náhodné zaklepání. „To jsem já, Jonathan,“ řekl. „Nepovedlo se to.“

Prudce otevřela dveře. Tvář měla napjatou strachy. Držela v ruce text studie, kterou předčítal dnes ráno.

„Promiň,“ řekl. „Byli tam, před hotelem. Dostal jsem se do tvého pokoje, ale -“

Vzala ho za ruku, vtáhla ho dovnitř a pak za ním zabouchla dveře. „Pronásledovali tě?“ zeptala se naléhavě.

„Ne. Nehonili mě. Možná si mysleli, že přijdu na to, jak odjistit pistoli.“ Vytáhl revolver z kapsy a ukázal jí ho. „Nemůžu uvěřit, jak jsem byl pitomý -“

„Odkud to máš? Odkud to máš?“ Spíše vykřikla než promluvila. Ucouvla před ním s vyvalenýma očima. Papíry si přitiskla k srdci. Ke svému ohromení si uvědomil, že se ho bála, že si myslela, že byl nějak ve spojení s vrahy.

Hodil revolver na postel a zvedl ruce v gestu poddání se. „Opravdu ne!“ Překřikl ji. „To není moje! Vzal jsem to jednomu z nich!“

Stephanie se hluboce nadechla. Oči měla stále divoké. „Kdo tedy sakra jsi? James Bond?“

Vyrazil ze sebe znechucený smích. „James Bond by věděl, jak s tím střílet.“

„Četla jsem tvoji - tvoji studii.“ Natáhla k němu pomačkané stránky. „Myslela jsem si, panebože, myslela jsem si, do čeho jsem to dostala toho ubohého muže. Nějaký profesor, kterého posílám na smrt.“ Přejela si rukou po hlavě.

„Pravděpodobně mi dali do pokoje štenice. Mohli okamžitě vědět, že je někdo uvnitř.“

„Byli opilí,“ ozval se Terzian. „Možná popíjeli celý den. Tihle mrzáci mě opravdu naštvají.“

Sedl si na postel a zvedl revolver. Byl malý, z modré oceli a překvapivě těžký. Od doby, kdy naposledy střílel z pistole, zapomněl na tu rozhodnost, na způsob, jakým mířící ruka představovala jedinou, jasnou funkci. Našel pojistku, poblíž pravého palce, vypnul ji a zase zapnul.

„Tady,“ řekl. „Tohle jsem měl udělat.“

Pod dotykem adrenalinu, který mu stále ještě proudil do těla, mu končetinami probíhaly vlny hněvu. Znovu v něm začal narůstat hořký impuls rozesmát se a pokoušel se ho potlačit.

„Nakonec mám pocit, že jsem měl štěstí,“ řekl. „Nepřineslo by ti nic dobrého, kdybys musela vysvětlovat párek mrtvol před svým pokojem.“ Podíval se na Stephanie, která pochodovala tam a zpátky úzkou mezerou mezi postelí a zdí a vypadala, že nutně potřebuje cigaretu. „Omlouvám se zapas. Kam jsi vlastně chtěla jet?“

„Není zrovna důležité, jestli pojedu,“ odpověděla. Vyslala k Terzianovi rychlý, nervózní pohled. „Ty to můžeš odvézt, ne?“

„To?“ zíral na ni. „Co tím myslíš? To?“

„Biotech.“ Stephanie se zarazila a hleděla na něj těma svýma zelenýma očima. „Adrian mi to dal. Těsně předtím, než ho zabili.“ Terzianův pohled následoval ten její k černému vaku s bílým logem Nike, vaku, který stál na podlaze u Terzianovy postele.

Terzianovo nutkání ke smíchu zmizelo. Neregulovaný, ilegální, ukradený biotech, pomyslel si. Přímě v jeho vlastním hotelovém pokoji. Společně s ukradenou zbraní a ženou, která nejspíše nebyla při smyslech.

K čertu.

Mrtvý muž byl identifikován ve zprávách jako Adrian Cristea, občan Ukrajiny a badatel. Měl jednu bodnou ránu do pravé ledviny a vykrvácel, aniž by identifikoval své vrahy. Svědci viděli dva, možná tři muže, opouštějící místo činu okamžitě po Cristeově smrti. Michelle vyslala do práce více vyhledávacích pavouků.

Na okamžik rozvažovala, že zavolá Davoutovi a dá mu vědět, že Terzian byl pravděpodobně svědkem vraždy. Rozhodla se ale počkat, než bude mít více důkazů.

Následujících několik hodin skutečně pracovala. Analyzovala vzorky, které vylovila ze sirnatých hlubin jezera. Nebylo to příliš namáhavé a Michelle odhadla, že to stálo sotva pár stovek kalorií.

Vít se proháněl vršky stromů, přinášel vůni nočních květů a pohupoval Michelliným bidýlkem, zatímco hleděla do své biochemické čtečky. Vzpomněla si na jemný Dartonův tlak na svých zádech, když se jí díval přes rameno na výsledky. Najednou si s téměř perfektní jasností vzpomněla na chuť jeho kůže na jazyku.

Zvedla se ze svého pleteného sedátka a procházela se po větvi. Zatraceně, přemýšlela, dívala jsem se, jak umíráš.

Michelle se vrátila ke svému počítači a zjistila, že její pavouci našli složku ke Cristeově smrti. Překladač se vypořádal s antickou francouzštinou bez problémů. Dokonce vyprodukoval i moderní ekvivalenty soudního slangu. Cristea byl rumunského původu, narodil se ve staré SSSR a získal ukrajinské občanství po rozpadu Sovětského svazu.

Francouzské složky obsahovaly vlastní překlady Cristeových ukrajinských cestovních dokladů i doklad, že zaplatil cestovní osobní pojištění, ekologické pojištění a výjezdní poplatky z Transnistrie, místa, o kterém nikdy neslyšela. Dále podobné dokumenty z Moldávie, která byla snad nějakou provincií nebo zemí. Znělo to povědomě.

Co to bylo za místa, kde sis musel koupit pojištění na hranici? A vůbec, co to bylo ekologické pojištění?

Byly tam kopie dopisů mezi francouzskými a ukrajinskými úřady, ve kterých Ukrajinci zdvořile odmítli jakoukoli povědomost o svém občanovi kromě skutečnosti, že byl občanem. Neznali ani jeho adresu.

Cristea očividně žil v Transnistrii. Tamní úřady ale podobně jako ukrajinské tvrdily, že o něm nic nevědí.

Cristeovy jízdenky a vouchery ukazovaly, že jel vlakem do Bukurešti. Tam nastoupil do letadla, které ho vzalo do Prahy a posléze do Paříže. Byl ve městě necelý den, než ho zavraždili. V Cristeově hotelovém pokoji byl nalezen kuriózní dokument, osvědčující, že Cristea vezl lékařský materiál, přesně řečeno vakcinu proti hepatitidě A. Michelle se divila, proč by se táhl s vakcínou proti hepatitidě z Transnistrie do Francie. Dalo se předpokládat, že Francie měla veškerou vakcinu proti hepatitidě také.

Žádná vakcína se neobjevila. Cristea se viditelně dostal do Evropské unie, aniž by mu prohledávali zavazadla. Nenašla žádné důkazy, že by byly dokumenty, vztahující se ke zmiňované vakcíně kdykoli použity.

Chybějící „vakcína“ - v jistém okamžiku se v policejním spisu objevily skeptické uvozovky - přesvědčila pařížskou policii, že Cristea byl zavražděn drogový kurýr, a v tomto okamžiku ztratila o případ zájem. Bylo velmi vzácné, aby se podařilo vyřešit profesionální vraždu v drogovém podsvětí.

Michellino letmé pátrání se zdálo končit na mrtvém bodě. Že Terzian možná viděl vraždu mohlo představovat v biografii profesora Davouta snad jednu větu.

Pak zkontrolovala, co jí pavouci přinesli k Terzianovi, a objevila cosi, co ji povzbudilo.

Tady byl uvnitř baziliky di Santa Croce, turistická momentka od hrobky Machiavelliho. Byl jen lehce pootočen od objektivu a tvář byla neomylně jeho. I když na fotce nebylo žádné datum, jen rok, měl na sobě stejné oblečení jako na videu, nahraném před kostelem, a fotografie ho zachytila při rozhovoru s vysokou ženou s tmavě hnědou kůží. Byla ale otočená od objektivu a klobouk proti slunci s širokou krempou jí zastínil rysy obličeje.

Se šťastným pobzukováním Michelle nastavila software tak, aby určil, zda to byla stejná žena, kterou Terzian objímal na náměstí Dauphine. Bez rysů tváře nebo jiných směrodatných kritérií pro srovnání si software nebyl jistý, ale proporce končetin a hrudníku byly správné. Software dával pravděpodobnost 41 procent, což Michelle považovala za povzbudivé.

Jiná Terzianova momentka se objevila na nedatované fotografii z festivalu v jižní Francii. Měl na sobě tmavé brýle a byl silně opálený. Nesl v každé ruce sklenici vína, ale osoba, které nesl druhou sklenku, byla mimo záběr. Michelle nastavila software tak, aby identifikoval kostel v pozadí. Úkol, který by dvě typické věže měly učinit snadným. Měla štěstí a dostala výsledek hned. Kostel byl Eglise St. Michel v Salon-de-Provence, což znamenalo, že se Terzian zúčastnil v červnu festivalu Fete des Aires de la Dine. Michelle nastavila více vyhledávacích pavouků, aby hledali fotografie a videa z festivalů. Nepochybovala, že by tam mohla Terziana najít, a možná i s jeho společníci.

Spokojeně se vrátila do visutého lůžka. Pátrání pokračovalo dobře. Terzian se setkal s jakousi ženou v Paříži a celé týdny s ní cestoval. Důkazy nebyly ještě přesvědčivé, ale Michelle to mohla jakžtakž vyložit z historie.

Milostný román. Osamělá mořská panna byla nakloněná románku. Tajný výlet s milovanou osobou.

To bylo něco, co ona sama udělala, než se všechno pokazilo a Michelle musela učinit kroky ke znovunastolení morální rovnováhy jejího světa.

Terzian zaplatil za pokoj pro Stephanii na jednu noc, ne protože by byl galantní, ale protože potřeboval být sám, aby mohl přemýšlet. „Dole je ráno snídaně,“ oznámil jí. „Mají vajíčka natvrdo, croissanty a nutellu. Je to velice nefrancouzské. Doporučuji.“

Přemýšlel, jestli ji ještě někdy uvidí. Mohla se prostě vypařit, zvláště kdyby si přečetla jeho myšlenky, protože další důvod pro soukromí byl ten, aby mohl zavolat policii a ukončit tak celou tu bláznivou situaci.

Nakonec nesebral dostatečné odhodlání zavolat. Možná že Rortyho Je mi to jedno se na něm podepsalo. A neměl ani možnost ochutnat snídani. Stephanie mu zabušila na dveře velmi brzy. Natáhl si džíny a otevřel dveře. Vstoupila, zuřivě kouřila z nového balíčku, sportovní vak přes rameno.

„Jak jsi zaplatil za pokoj v mém hotelu?“ zeptala se.

„Kreditní kartou,“ odpověděl, a v ohromeném, hlukem tichu, které následovalo, viděl, jak jeho fantazie o Jamesi Bondovi pomalu tonou v olejnatém jezeře studu.

Protože kreditní karty zanechávají stopy. Transnistriané mohli zkontrolovat hotelové záznamy a otisk kreditní karty pořízený v hotelu a nyní věděli, kdo je. A nemůže to trvat dlouho, než ho vystopují do tohoto hotelu.

„Zatraceně. Měla jsem ti říct, abys platil hotově.“ Stephanie se vrhla k oknu a opatrně vykoukla ven. „Můžou být venku právě teď.“

Terzian pocítil ke zbrani ve své ruce náhlý odpor. Vzal ji z nočního stolku a stál tam, do půl těla nahý, a cítil se pitomě a zimomřivě.

„Kolik máš peněz?“ zeptal se.

„Několik stovek.“

„Já mám míň.“

„Měl bys vyčerpat svou kreditní kartu a prostě nosit eura. Použij svoji kreditní kartu, než ji zruší.“

„Zruší? Jak by ji mohli zrušit?“

Vyslala k němu netrpělivý pohled se sevřenými rty. „Jonathane. Můžou to být kreténi, ale pořád to je vláda.“

Vzali si taxi do American Expressu poblíž Opery a Terzian získal deset tisíc eur v hotovosti od úředníků, kteří byli extrémně skeptičtí, co se týče platnosti jeho dokumentů, ale kteří museli nakonec uznat, že vše je technicky správné. Stephanie si pak pořídila mobilní telefon pod jménem A. Silva, se spoustou předplacených hodin, a během několika hodin byli v TGV a řítili se rychlostí dvě stě sedmdesát kilometrů za hodinu na jih do Nice. Vlak se pohyboval s podivným nedostatkem hluku a vibrací. Vypadalo to, jako by byl francouzský venkov, ubíhající vzad, pouhým nepřesvědčivým speciálním efektem.

Terzian koupil první třídu. Společně se Stephanii byli sami v kupé se čtyřmi sedadly. Stephanie se celá klepala, protože nebyli v kuřáckém oddělení. Nejistě seděl, nešťastný z celé té hotovosti, kterou vzezl, a nevěděl, kam s ní. Nakonec udělal dvě velké ruličky, a zapnul je do kapes své větrovky. Revolver měl v přední kapse džínů a jeho váha a tlak byly trvalou připomínkou situace, do které byl zatažen. Pronásledován vrahy z Odpadistánu a pašující ilegální biotechnologii.

V duchu si neustále připomínal vytažení revolveru a střelbu. Znovu a znovu si připomínal, že tentokrát musí palcem odsunout pojistku. Jen pro případ, že by odpadistánské komando vtrhlo do vlaku.

„Vržen do života,“ mumlal si. „Cílená lekce přímo z Heideggera.“

„Prosím?“

Podíval se na ni. „Heidegger řekl, že jsme byli vrženi do života. Právě jako jsem byl já vržen do -" Bezmocně potřásl rukama. „Do ať už je to cokoli. Ta situace existovala, ještě než jsi se sem dostala, a teď tu jsi a ty se s tím vším musíš smířit a žít s tím.“ Stáhl rty v úšklebku. „Také řekl, že základním rysem existence je strach před smrtí, což se dá také aplikovat na naši situaci. A jeho odpověď na tohle všechno byla vytvářet existenci, pokud to chceš technicky, dasein, ve spolehlivém projektu.“ Podíval se na ni. „Takže jaký je tvůj spolehlivý projekt? A jak je spolehlivý?“

Svraštila obočí. „Co?“

Terzian se nemohl zastavit, ne že by chtěl. Byla to jen Stephaniina směla, že nemohl nikoho zastřelit právě teď, nebo něco rozbít svými pěstmi, a byl tak odsouzen jenom k mluvení. „Nebo,“ pokračoval, „abychom to postavili do přijatelnějšího kontextu, prostě si představme, že jsme v Hitchcockově filmu, dobře? Tohle je scéna, kde Grace Kellyová říká Cary Grantovi, přesně kdo je, o co se jedná.“

Stephaniina tvář zmrzla do odmítavé masky. Ať už porozuměla, nebo ne, nechut' byla jasná.

„Nechápu to,“ řekla.

„Co je v tom zatraceném pytlí?“ zeptal se vehementně.

Dlouho na něj zírala, a pak prohlásila se zřetelným vztekem v hlase: „Odpověď na světový hlad,“ řekla. „Je to pro tebe dost věrohodné?“

Stephaniin otec byl z Angoly a matka z Východního Timoru, obě místa byla kdysi portugalskou kolonií, topící se po desetiletí od získání nezávislosti ve válkách a masakrech. Oba rodiče si s velkou prozíravostí a inteligencí podrželi portugalské pasy. Setkali se v Římě, kde oba pracovali pro UNESCO, a kde Stephanie vyrostla jako směs jejich genů a služební etiky.

Stephanie sama získala diplom z administrativy na Virginské univerzitě, což se projevovalo v amerických výrazech její angličtiny. Pak získala další diplom v ošetrovatelství a začala pracovat pro katolickou humanitární organizaci Santa Croce. Díky tomu putovala po všech válkou poznamenaných, kobyilkami zaplavených, rozbombardovaných nebo písečnými bouřemi poničených utečeneckých táborech v Africe. A také po několika, které nebyly v Africe.

„Odpadistán,“ řekl Terzian.

„Moldávie,“ odpověděla Stephanie. „Tři měsíce, v době, která měla být mou dovolenou.“ Otfásla se. „Hrůza. Byla jsem zvyklá na podobné věci z Afriky, ale vidět něco podobného v rozvinutém světě... diktátoři, etnické čistky, populace přemísťované před hlavními puškami, celé lesní oblasti proměněné v poušť, protože lidé najednou potřebovali dřevo na topení...“ Její smaragdové oči zablýskaly. „Je ta všechno politika, že? Stejně jako v Africe. Hladomor a utečenecké tábory jsou teď jen politika a bylo to tak, ještě než jsem se narodila. Celé populace hladoví, protože někdo, někde, v tom vidí zisk. Je těžké jednoduše vyvraždit etnickou skupinu, kterou nemáš rád. Válka je drahá, musíš se zpovídat Spojeným národům a můžeš skončit v Haagu před soudem za válečné zločiny. Ale když prostě počkáš na velké sucho a pak zařídíš, že celá populace hladoví, je to jiné. Najednou ti tvoji nepřátelé dávají peníze na jídlo, dostáváš z OSN místo odsouzení podporu, můžeš se odměnit nějakou humanitární akcí a sbírat úplatky od humanitárních organizací. Tvoji nepřátelé jsou uzavřeni v táborech a ty můžeš s armádou obsadit zemi bez odporu, ujistit se, že po tvých nepřátelích se slehne zem, kontrolovat všechno, zatímco některé dodávky zmizí ve vládních skladech, kde může být jídlo prodáváno hladovějícím nebo jednoduše prodáno ve velkém kvůli zisku...“ Zamrkala. „Tak je svět zařízen, že! Ale to skončí!“ Chytila vak Nike do náruče a zamávala jím.

Doba strávená v Moldávii zanechala Stephaniin kontakty, některé v humanitárních organizacích, jiné v průmyslu a ve vládě. Takže když se objevily zprávy o využitelném objevu v Transnistrii, byla mezi prvními, kdo se to dozvěděli.

„Tak co to je?“ zeptal se Terzian. „Nějaký druh geneticky modifikované plodiny?“

„Ne.“ Lehce se usmála. „To, co tady máme, je geneticky upravený konzument.“

Transnistrianské společnosti zajímalo především kopírování léků a transgenních plodin, vytvořených jinými společnostmi, jejich levná produkce a prodej pod cenou majitelů patentů. V jejich laboratořích se našly kousky všeho možného, DNA lidská, zvířecí i rostlinná. Spousta z toho měla cizí výrobní značky a patenty, dokonce i lidské kódy, které zákony Spojených států umožnily společnostem patentovat, pokud přišly s něčím použitelným. Tyto společnosti za hranicemi zákona se orientovaly na "dvě oblasti, o kterých si myslely, že se bez nich lidstvo neobejde: léky a jídlo. Nejen pro lidi, i zvířata potřebují totéž. Hladovějící, tuberkulózní ovce nebo prase nestojí na trhu za nic, proto se na udržování domácích zvířat naživu vynakládá stejné množství peněz jako na udržení lidí. Takže v jednom okamžiku jeden ze správců po příliš mnoha panácích vodky prohlásil, „Proč bychom se vůbec měli starat o krmení zvířat? Proč je nenechat, aby si vyráběla vlastní živiny jako rostliny?“

Tak se spustil Projekt Zelené prase, pokus jak získat prasata vypasená a šťastná jednoduše tím, že se vyženou ven na slunce.

„Zelené prase,“ opakoval Terzian zadumaně. „Lidé se budou zabíjet kvůli zelenému praseti.“

„Ne, nebudou.“ Stephanie zavrhlá celý nápad nervózním mávnutím ruky. „Nápad se nikdy nedostal ze stádia úvah, protože v tomhle okamžiku byla položena otázka - proč prase? Adrian řekl: Proč se zastavit na tom, aby získala zvířata schopnost fotosyntézy? Proč ne lidé?“

„Ne!“ vykřikl Terzian zaraženě. „Ty chceš lidi nechat zezelenat?“

Stephanie se na něj upřeně zahleděla. Je snad něco špatného na tlustých, šťastných, zelených lidech?“ Ruce jí na opěradle židle vyklepávaly zuřivý rytmus. „Mohla bych mít kůži, která by mi ladila s očima. Nebylo by to atraktivní?“

„Napřed bych to musel vidět,“ odpověděl Terzian. Šok cítil až v morku kostí.

„Adrian byl velice chytrý,“ řekla Stephanie. „Transnistriané si zabili opravdového génia.“ Zavrtěla hlavou. „Celé to vymyslel. Chtěl výsledek omezit na kůži - žádné zelené svaly ani kosti - takže začal s virem, který měl tropismus na epidermis - papiloma, to jsou bradavice, víš?“

Takže teď tu máme zelené bradavice, pomyslel si Terzian, ale mlčel.

„Adrian vykuchal virus a geneticky ho upravil, aby produkoval chlorofyl. Jakmile se někdo nakazí, vystavení slunci způsobí, že se virus replikuje a vyrábí chlorofyl v kůži.“

Terzian se na Stephani skepticky podíval. „Tohle nevypadá moc účinně. Rostliny dostávají cukry a kyslík z chlorofylu, jistě, ale ty nepotřebují mnoho potravy. Stojí si na jednom místě a nechodí po okolí. Když přidáš chlorofyl do lidské kůže, kolik kalorií tím každý den dostaneš? Desítky?“

Stephaniiny rty se rozšířily v rychlém úsměvu. „Nezastavíš se u samotného chlorofylu. Potřebuješ získat opravdu výkonný přenos. elektronů. V rostlinách je to vyřešeno pomocí chloroplastů. Lidské tělo má ale pro stejný účel vytvořeny mitochondrie. Nemusíš vytvářet všechny ty velké podpůrné mechanismy pro chlorofyl, jednoduše využiješ, co už máš. Takže přidáš směrovky do reakčního centra proteinů, tak aby vyhledávaly mitochondrie, které už jsou plné proteinů pro přenos elektronů. Výsledek je ten, že mitochondrie obstarávají přenos z chlorofylu, což je druh práce, jaký jsou zvyklé dělat. Jakmile virus začne s replikací, můžeš získat snad tisíc kalorií i víc jen z toho, že stojíš na slunci. Nezajistí to plnou výživu, ale může to udržet na uzdě hlad. A ne že by toho měli hladovějící lidé mnoho na práci kromě toho, že budou stát na slunci.“

„Pro Islandany to moc velká pomoc nebude,“ konstatoval Terzian.

Zpřisněla. „Islandané nehladovějí. Většina hladovějících lidí na světě se vyskytuje na horkých místech.“

Terzian zatleskal. „Fajn. Asi jsem rasista. Sud' mě.“

Stephaniin úsměv se rozšířil. Naklonila se k Terzianovi. „Neřekla jsem ti o Adriánově nejchytřejším kousku. Jakmile lidé začnou dostávat normální stravu, bude v mitochondriích probíhat souboj mezi normálním metabolismem a přenosem elektronů indukovaným sluncem. Takže zelený virus je jen zdvojený záložní systém pro případ, kdy není normální strava dostupná.“

Přes Stephaniinu tvář přejel triumfální výraz. „Hlad už nebude sloužit jako zbraň,“ prohlásila. „Zelená kůže může udržovat lidi při životě dost dlouho na to, aby se k nim dostala pomoc. Udrží je to v dostatečné kondici, aby zmizely epidemie hladomoru. Hlavní je -“ sevřela pěsti a zahrozila jimi k obloze. „Hajzlové už nebudou moci používat hlad jako zbraň! Hladomory skončil. Jeden ze čtyř jezdců z Apokalypsy umírá, právě tady, právě teď, jako výsledek toho, co mám tady s sebou!“ Vzala vak a hodila ho Terzianovi do klína. Škulbl sebou v obranném reflexu. Ušklibla se a dodala výsměšně: „Myslím, že i ten zatracený nacistický Heidegger by si řekl, že můj projekt je opravdu originální. Nesouhlasíte, Herr doktor Terzian?“

Mám tě, pomyslela si Michelle. Měla tu momentku Terziana na Fete des Aires de la Dine, společně s tmavou ženou. Měla stejný klobouk se širokým okrajem jako v kostele ve Florencii a přes rameno tentýž černý vak. Nyní ale měla Michelle čistý pohled na více než tři čtvrtiny profilu a jedna ruka se všemi směřodatnými parametry byla zřetelně vidět, jak drží kornout se zmrzlinou.

Okolo počítačového displeje kroužil noční hmyz. Michelle ho smetla stranou a pustila se do mapování. Fotografie byla digitální a Michelle ji mohla zvětšit.

Ke svému překvapení zjistila, že žena měla zelené oči. Černé ženy se zelenýma očima - či duhovkami v barvě oranžové, chartreuse nebo chromové oceli - nebyly v její době neobvyklé. Věděla ale, že v Terzianových časech byly vzácné. To může pátrání velmi usnadnit.

„Michelle...“ Hlas se ozval, právě když Michelle vyslala do éteru nové vyhledávací pavouky. Po zádech jí přeběhla husí kůže.

„Michelle...,“ ozval se hlas znovu.

Byl to Darton.

Michellino srdce se neklidně zachvělo. Zavřela konzoli a vložila ji zpátky do vaku. Pak přešla provazový chodníček mezi železným stromem a banyánem. Najednou neměla v nohách původní jistotu. Vystoupila na masivní převislou větev banyánu a podívala se dolů do vody.

„Michelle...“ Na jihozápadě, v kanálu mezi jejím a sousedním ostrovem, zahlédla kývající se světélko. Lampa na malém člunu.

„Michelle, kde jsi?“

Hlas zanikl v tichu a příboji. Michelle si vzpomněla na bodec ve své ruce, na dlouhý zoufalý výstup na sráz nad Medúzím jezerem. Na bledého Dartona, jak lapá po dechu a umírá jí v náručí.

Jezero představovalo jeden z divů světa, ale srážná cestička přes hranu, oddělující jezero od oceánu, byla výzvou i pro ty, kdo neumírali. Když Michelle a Darton - tehdy ještě jako opice - vystupovali toho odpoledne ze svého člunu, nespínali na strmý sráz, ale pohupovali se po stromech nahoře. Přes železné stromy a guave, vyhýbající se jedovatým stromům s jejich prýstíci alergenní černou pryskyřicí. I když byl výlet snadnější, než kdyby šli po zemi, oba se už těšili na studenou vodu jezera.

Před desítkami tisíc let byla úroveň mořské hladiny výše. Když voda ustoupila, jezero bylo odděleno od Pacifiku i s medúzami rodu *Mastigias* sp., které záhy vyčerpaly zásobu malých rybek, jimiž se živily. Podobně jako to lidská rasa udělala později, zanechaly medúzy lovu a sběru a vyměnily je za zemědělství. Nechaly se samy pěstovat koloniemi řas, jež jim poskytovaly životadárny cukry. V noci klesaly na dno jezera, kde zúrodnily své řasy v sirné vodě, chudé na kyslík. Za úsvitu se medúzy vznesly k hladině a během dne pluly po jezeře a získávaly energii ze slunečních paprsků. V jezeře žily miliony medúz. Od maličkých, velkých jako prst, až po medúzy velikosti talíře. Všechny se vznášely jako jedna horká pulsující zlatohnědá masa uprostřed jezera. Michelle a Darton lehce plavali po hladině pomocí svých dlouhých gibboních paží, smáli se a volali jeden na druhého, zatímco je medúzy hladily dotyky, podobnými doteku pírek. Jezero mělo teplotu krve, takže to vypadalo, jako by se koupali v polévce. Medúzy tak hustě u sebe, že Michelle mohla téměř jít po hladině. Ten teplý dotyk nebyl erotický, byl ale svým způsobem smyslný.

Chyceny v jezeře po tisíce let bez vhodné oběti, ztratily medúzy většinu ze svých schopností žahat. Jen malé procento lidí bylo dostatečně citlivých, aby v reakci na toxin dostalo vyrážku nebo cítilo jemné svědění.

A jen velmi málo lidí bylo ještě citlivějších.

Darton a Michelle odešli za soumraku. V té době už Darton lapal po dechu. Řekl, že přepjal své síly, že vše, co potřebuje, je vrátit se na jejich základnu pro jídlo~ Když se ale houpal po větvích cestou nahoru na hranu, ztratil úchop a zřít se přes houštinu větví, obsypaných ovocem, na ostrý vápenec útesu pokrytého řasami.

Michelle se zhoupala s bušícím srdcem dolů. Darton neměl skoro žádnou barvu a bojoval o nadechnutí. Neměli jak zavolat pomoc, pokud by Michelle neodjela na člunu do Kororu nebo na jejich základnu na vzdáleném ostrově. Pokoušela se Dartonovi pomoci jít, jednu jeho ruku kolem krku. Podepírala ho na srázné ostrovní cestičce. Nakonec zkolaboval u kořenů jedovatého stromu a Michelle se nad ním sklonila, aby ho zastínila před kapkami jedovaté pryskyřice, dokud nezemřel.

Záda ztuhlá jedovatou mizou, šeptala slova rozloučení Dartonovi do ucha. Nepoznala, zda ji slyšel.

Koroner řekl, že to byla náhoda jedna k milionu, že bude Karton tak smrtelně alergický. Pokoušel se ji utěšit tím, že nemohla nic udělat. Torbiong, který je sem pozval, Michelle utěšoval a navrhl jí, aby zůstala s jeho rodinou. Michelle ho překvapila žádostí o svolení přesunout tábor na jiný ostrov a pokračovat v práci o samotě.

Také se nechala přeměnit na mořskou pannu a tím posléze i na romantickou místní legendu.

A teď byl Darton zpátky, houpal se ve člunu v blízkém průlivu a volal její jméno. Křičel ho do megafonu.

„Michelle, miluju tě.“ Slova se rozléhala v jasném nočním vzduchu. Michelle vyschlo v ústech. Prsty jí zformovaly znak [RTF bookmark start: OLE_LINK1]<jdi pryč>[RTF bookmark end: OLE_LINK1].

Bylo тихо a pak Michelle uslyšela startování motoru na Dartonově člunu. Projel kolem ní, asi tak pět set metrů daleko a pokračoval k severnímu výběžku ostrova.

<jdi pryč>...

„Michelle...“, znovu do větru zazněl jeho hlas. Bylo jasné že neví, kde je. Musela být opatrná při svícení.

<jdi pryč>...

Michelle čekala, zatímco Darton volal ještě několikrát. Pak nastartoval motor a odplul. Přemýšlela, jestli bude prohledávat všech tři sta ostrovů Rock Islands.

Ne, věděla, že byl více systematický.

Bude se muset rozhodnout, co udělá, až ji konečně najde.

Zatímco se Terzianovi honily hlavou tisíce otázek, otevřel vak Nike a vytáhl malou krabičku z tvrdého plastu. Vypadala jako krabice na rybářské náčiní. Uvolnil zámky a otevřel víko. Uvnitř byly skleněné ampulky, uložené v otvorech v tmavě šedé pění. Obsahovaly kapalinu s lehce zlatavým nádechem.

„Papiloma,“ řekla Stephanie.

Terzian položil víko nazpátek a vrhl provinilý pohled přes rameno, jako kdyby nechtěl, aby ho někdo viděl s touhle věcí. Kdyby ho zatklí pro podezření z drogového dealerství, balíčky hotovosti a revolver by mu určitě nepomohly.

„Co s tím uděláš, jakmile se dostaneš tam, kam chceš?“

„Větru to do kůže. Při vystavení slunci se replikuje, jak je zapotřebí.“

„Je to otestované?“

„Na lidech? Ne. Ale funguje perfektně na makacích.“

Zaklepal snubním prstenem na opěradlo židle. „Dá se tím... nakazit? Je to virus, ne? Může se přenášet z člověka na člověka?“

„Dotykem.“

„Můžou to matky přenášet na své děti?“

„Adrian si nemyslel, že by to mohlo překročit bariéru placenty, ale neměl možnost to vyzkoušet. Pokud budou chtít matky nakazit své děti, budou to asi muset udělat vědomě.“ Pokrčila rameny. „Ať tak nebo tak, já si myslím, že matkám nebudou vadit zelené děti, pokud to budou zelené zdravé děti.“ Podívala se na malé ampulky uložené v bezpečných schránkách v pění. „S tímhle množstvím můžeme nakazit desítky tisíc lidí,“ prohlásila. „A další množství se dá snadno vyrobit.“

Pokud budou chtít matky nakazit své děti... Terzian zavřel víko na plastové krabici a zacvakl zámky. „Jseš blázen,“ konstatoval.

Stephanie naklonila hlavu na stranu a mrkla na něj, jako kdyby očekávala jeho výhrady a vysmívala se mu. „Vážně?“

„Kde bych začal?“ Terzian zapnul vak a hodil ho Stephanie do klína. Potěšilo ho, když viděl, jak reflexivně nadskočila.

„Plánuješ vypustit ze řetězu neotestovaný transgenní virus v Africe - ze všech míst právě v Africe, na kontinentu, který za sebou nemá právě šťastnou historii, co se týče pandemií. A přitom je to virus, který zplichtila banda ilegálních farmaceutů v neexistující zemi s vraždící tajnou policií. To jsou fakta, která mi nedávají moc nadějí, že výsledkem bude něco jiného než katastrofa.“

Stephanie si poklepala dvěma prsty na bradu, jako kdyby si přála, aby mezi nimi byla cigareta. „Co se týče té poslední věci, tak tě můžu uklidnit. Testy na zvířatech fungovaly. Adrian měl v laboratoři rodinku jasně zelených makaků, dokud mu projekt nezastavili a makaci nebyli, hmm, zlikvidováni.“

„Když byl projekt tak úžasný, proč ho společnost zarazila?“

„Peníze.“ Rty se jí zkroutily vzteky. „Hladovějící lidé si nemohou dovolit zaplatit za léky, takže by museli zboží prakticky rozdávat. Navíc tím získávají špatnou pověst, což je přesně to, co si ilegální biotechnologické společnosti v nezákonných zemích nepřejí. Jsou tady miliony lidí, kteří se mohou zbláznit při pomýšlení na geneticky upravenou zeleninu - dokážeš si představit, jak by lidé, kteří blázní strachy nad genově upraveným pepřem, zareagovali při pomýšlení na nakažení lidí transgenním virem? Společnost se rozhodla, že to nestojí za riziko. Tak projekt zastavili.“

Stephanie pohlédla na vak v náručí. „Víš, Adrian ale sám prošel utečeneckým táborem. Vyobcovaná osoba, uprchlík z občanské války v Moldávii. Nedokázal snést pomyslení, že mu v ledničce v laboratoři leží cesta k ukončení hladu, a nikdo s tím nic neudělá. Takže..." Dlaněmi sevřela krabičku uvnitř vaku. „Zavolal mi. Vzal si dovolenou a zapsal se do hotelu Jindřicha IV na náměstí Dauphine. Myslím, že musel být neopatrný, protože..."

Do očí jí vhrkly slzy a umlkla. Terzian, posilněný vědomím, že s ní již sdílí dost z jejích problémů, pohlédl z okna do zelené krajiny, která již pomalu začala nabírat zářivé barvy Provence. Daleko na východě se vznášely modravé vrcholky Alp s bílou pokrývkou. Kolem nich se rozkládaly sady mandlovníků a olivovníků se zářivými listy. Pod zapadajícím sluncem stříbrně ubíhala Rhona.

„Nebudu ti dělat nosiče," prohlásil. „Nebudu ti pomáhat kontaminovat svět touhle děsivou biotechnologií."

„Takže tě chytí a ty zemřeš," odpověděla Stephanie. „A bude to zbytečné."

„Má zkušenost se smrtí je taková," řekl Terzian, „že je vždycky zbytečná."

Vztekle si odfrkla. „Má zkušenost se smrtí," prohlásila výsměšně, „je taková, že je příliš často kvůli zisku. Chci způsobit, aby se stal z masových vražd nevýnosný podnik. Chci zničit trh s hladem darem života." Znovu si odfrkla, tentokrát pobaveně. „Opravdu fundamentální projev antikapitalismu."

Terzian mlčel. Pomyslel si, že řeči jsou právě tím, čím jsou. Řeči nezmění podstatu problému. Když nějaký šéf nebude moci své lidi vyhladovět k smrti, tak prostě použije kulky nebo smrtící genetickou technologii, získanou od nezákonných transnistrijských korporací.

Zářivě zelená krajina ubíhala vzad více než dvousetkilometrovou rychlostí. Objevila se obsluha a prodala jim každému šálek kávy a sendvič.

„Měl bys použít můj telefon a zavolat manželce," ozvala se Stephanie, zatímco stahovala celofán ze sendviče. „Dej jí vědět, že se ti změnilý cestovní plány."

Očividně si všimla Terzianova snubního prstenu.

„Moje žena je mrtvá," řekl Terzian.

Překvapeně se na něj podívala. „Promiň."

„Rakovina mozku," odpověděl.

Bylo to ovšem trochu komplikovanější. Claire si nejdříve začala stěžovat na bolest zad. Následovala operace, při které jí z páteře odstranili nádor. Následovalo pár týdnů radosti a úlevy. Pak se zjistilo, že rakovina se rozšířila do mozku a to se operovat nedalo. Chemoterapie selhala. Zemřela šest týdnů po své první návštěvě u doktora.

„Máš ještě nějaké příbuzné?" zeptala se Stephanie.

„Mí rodiče jsou také mrtví." Autonehoda a aneurismus. Nezmínil se o Clairině strýčkovi Geoffovi a jeho partneru Luisovi, kteří zemřeli v odstupu osmi měsíců na AIDS a zanechali Claire viktoriánský dům na Esplanade v New Orleansu. Dům, který před několika týdny prodal za šest set padesát tisíc dolarů, nábytek za devadesát pět tisíc, a Geoffovu sbírku jezdeckého umění za dalších jednačtyřicet tisíc.

Nechtělo se mu zmiňovat, že měl dost peněz, aby kroužil po Evropě celá léta.

Prozradit to Stephanie jí mohlo jen dodat odvahy.

Následovalo dlouhé mlčení. Terzian ho porušil. „Četl jsem nějaké špionážní romány. A vím, že není dobré jet na místo, kam byly koupeny lístky. Neměli bychom jet nikam poblíž Nice."

Promyslela si to a pak řekla: „Vystoupíme v Avignonu."

Zůstali v Provence skoro dva týdny, stále v neznákových hotelech, jež se nezmohly ani na jedinou hvězdičku od ministerstva turistiky, nebo v gites ruraux, farmách s pokoji k pronajmutí. Stephanie vynaložila spoustu námahy při pokusech dovolat se "svým kolegům v Africe ze svého mobilního telefonu a dosáhla při tom jen sporadických úspěchů. Frustrace ji zanechávala v téměř nepřetržitěm stavu vzteku. Nikdy nebylo jasné, komu se pokouší dovolat nebo jak si představuje, že se vzorku zbaví. Terzian dumal nad tím, kolik lidí bylo v té její konspiraci zapojeno. Navštívili několik místních festivalů, i když to pokaždé představovalo boj přesvědčit Stephanie, že je bezpečné objevit se v davu. Nosila výhradně velké klobouky a brýle, takže nakonec vypadala jako špion z nějakého komiksu. Terzian prochodil venkovské a polní cesty i vesnické ulice, navzdory přepychové místní kuchyni shodil několik kilo a opálil se. Pokusil se napsat několik článků na svém laptopu a trávil čas rešeršemi v internetových kavárnách.

Připustil si, že by se mu výlet líbil, jen kdyby s ním byla Claire.

„Co to přesně děláš?" zeptala se ho jednou Stephanie, když psal. „Vím, že učíš na univerzitě, ale..."

„Já už neučím," odpověděl jí Terzian. „Neobnovili mi stáž. Katedra a já jsme se zrovna moc neshodovali."

„Proč ne?"

Terzian se obrátil od znehybnělých nápadů na displeji. „Jsem příliš interdisciplinární. V akademickém spektru existuje místo, kde se setkávají historie, politika a filozofie - obvykle se tomu říká 'politická teorie' - ale já do toho přidávám ekonomii a laické chápání vědy, a to všechny ostatní vyvádí z míry. To je důvod, proč mám diplom z 'americké vědy' - nikdo v mém oboru filozofie ani v politických vědách neměl nervy na to, aby se se mnou vypořádal, a nikdo taky neví, co představuje obor americká věda, takže jsem byl schopen se tam uchytit. Doktorát mám z filozofie, ale jen proto, že jsem našel jednoho bláznivého profesora v důchodu, který byl ochotný mi dělat oponenturu.

Problém je v tom, že když tě zaměstná katedra filozofie, předpokládá se, že budeš přednášet Platona, Huma a podobně, a nechťejí, abys každého mátl přidáváním Maynarda Keynese a Leo Szilarda. A když učíš historii, předpokládá se, že se spokojíš s přijatelnými příběhy z minulosti a nebudeš to míchat s idejemi výukové mechaniky a Kantovým konceptem noumenonu, a samozřejmě si říkáš o ukřižování, když se zmíníš o Foucaultovi nebo Nietzsche.

Přes Stephanieiny rty přejelo pobavení. „Tak kde najdeš práci?"

„Ve Francii?" navrhl, a pak se zasmáli. „Ve Francii je 'myslitel' popis práce. Nemusíš mít diplom, prostě je to něco, co děláš." Pokrčil rameny. „A když to nevyjde, vždycky tu je Burger King."

Vypadala pobaveně. „Jak to tak vidím, čekají tě ty hamburgery.“

„Ach, není to zase tak špatné. Pokud dokážu vytvářet dostatečně zajímavé, sexy, vysoce originální články, mohu přilákat pozornost a dostat práci. V tomhle pořadí.“

„A udělal jsi to?“

Terzian pohlédl na displej a vzdychl. „Zatím ne.“

Stephanie zamhouřila oči a přemýšlela. „Ty nejsi zrovna konvenční člověk. Nemyslíš podle škatulek, jak se říká.“

„Jak se říká,“ opakoval Terzian.

„Takže bys neměl mít námitky proti radikálnímu řešení světového hladu. Částečně také proto, že to nebude stát bílé liberály po celém světě ani cent.“

„Ha,“ zareagoval Terzian. „Kdo říká, že jsem liberál? Já jsem ekonom.“

Pak mu Stephanie řekla několik ne právě povzbudivých věcí o Africe. Přes severní část kontinentu se šířil nový hladomor. Mosambik byl postižen potopami a suchem - překvapivá kombinace. Africký roh na tom byl hůře. Podle jejich přátel dodávky jídla ze Santa Croce uvízly v Mogadišu a místní diktátor za ně vyžadoval výkupné. Mezitím lidé hladoví, umírají na podvýživu, infekce a uplavití v táborech na vyprahlých pahorcích Bale a Sidama. Jejich vlastní vláda v Addis Abebě je horší než somálský diktátor. Momentálně nedovoluje žádnou pomoc, úplatky neúplatky.

A co se týče jižního Súdánu, na ten je lepší nemyslet.

„Jaké řešení tady navrhuješ ty?“ chtěla po Terzianovi. „Nebo nějaké máš?“

„Otestuj tuhle věc, tuhle papilomu. Dokaž mi, že to funguje, a jdu do toho. V Africe je ale už tak příliš mnoho epidemií.“

„Chceš zavít papilomu do laboratoří, zatímco tisíce umírají? Předat ji vládám, které ji utají kvůli nátlaku náboženských fanatiků a hysterických křiklounů? Tomuhle ty říkáš odpověď?“ A Stephanie se vrátila ke svému telefonu, zatímco rozmrzelý Terzian vyrazil na další procházku po polních cestách.

Kráčel ke starému, zputlému hradu, který se sypal ze srázu na blízkém kopci. Co kdyby byli Stephaniini rostlino-lidé prokazatelně realizovatelní? přemýšlel. Žádné sázky tady neměly smysl. Svět, ve kterém by se lidé mohli stát rostlinami, byl světem, ve kterém žádná stará pravidla neplatila.

Stephanie řekla, že chce zničit trh s hladem. Terzian si pomyslel, to ale znamená zničit i trh s jídlem. Kdyby měli lidé bez peněz všechno jídlo, které potřebují, tak by to znamenalo, že jídlo samo nemá na trhu žádnou hodnotu. Jídlo by bylo tak levné, že by se nevyplatilo ho pěstovat nebo prodávat.

A tohle vše byl jen jeden produkt technologie. Terzian se snažil držet krok s vědou. Věděl o nanotechnologii. Zelení lidé představovali jen první magickou kulku z dlouhé salvy vědeckých střel, které mohou změnit každý zákon, jakým se lidstvo řídilo od chvíle, kdy se vzpřímilo. Co by se stalo, kdyby každý druh základního zboží - jídlo, oblečení, přístřeší, snad i zdraví - byl tak levný, že by byl zadarmo? Co by pak mělo nějakou hodnotu?

Ani peníze by pak neměly hodnotu. Peníze měly hodnotu, jen když mohly být vyměněny za něco podobné ceny.

Zastavil se a pohlédl na zříceninu hradu. Hradu, který kdysi poskytoval právo a ochranu a vládl okolí. Dumal nad tím, jestli se dívá na budoucnost všech vlád. Vytvářet rámec, v jehož mezích mohlo být vyměňováno zboží, byla základní funkce státu. Tohle a zajištění bezpečné měny. Pokud lidé nebudou potřebovat vládu k prosazení tohoto druhu bezpečí a měna bude bezcenná, celá budoucnost vlád měla na kahánku. Kdyby peníze ztratily svou hodnotu, daně by nestály za náklady k jejich výběru a bez daní by nebylo jak platit vládu.

Terzian se zastavil na úpatí zříceniny a přemýšlel nad tím, jestli právě nezahlédl budoucnost civilizovaného světa. Buď ten hrad opraví nějaký budoucí tyran, nebo se rozpadne docela.

Další večer Michelle slyšela znovu Dartonův megafon a divila se, proč přijíždí vždy navečer, v čase ovocných netopýrů. Bylo to proto, že v noci se jeho volání rozléhalo dál?

Kdyby ráno spal, bylo by vše jednodušší, myslela si. Dokončila analýzu části vzorků. Základem vědy ale nebylo dělat věci osamoceně. Musela se vypravit do Kororu, aby odeslala vzorky dalším lidem, a teď už věděla, že to musí udělat ráno, když bude Darton spát.

Pro Michelle nebyl problém to, že byla legendou. Když se osamělá mořská panna vynořila z moře a kráčela na poštu v malých botkách z molitanu, jež používala pro chůzi po chodníku, lidé na ni ukazovali, děti ji následovaly na svých prkýnkách, lidé v autech mávali. Přemýšlela nad tím, jestli jim může věřit, že nedají hned vědět Dartonovi.

Doufala, že Darton nezačal získávat ostrovany na svou stranu.

Michelle a Darton se seznámili na výpravě na Borneo, během povinné civilní služby po absolvování školy. Ostatní terénní pracovníci byli starší. Platili tak daně nebo pracovali na své druhé, třetí, čtvrté či páté kariéře. Michelle věděla na první pohled, že Darton není starší než ona, že je mezi těmi všemi starci také jako dítě. Přitahovali se navzájem jako nějakou přírodní silou. Přes den katalogizovali šneky a želvy a noci trávili propletení navzájem ve své vlastní ulitě, svém stanu, připomínajícím želví krunýř. Starci, se kterými trávili dny, s nimi zacházeli se shovívavou blahosklonností. Tak se ovšem chovali ke všemu. Dartonovi a Michelle to bylo jedno. Ve svém mládí stáli proti celému světu.

Když výprava skončila, rozhodli se pokračovat v práci společně, jen skok přes rovník na Belau. Zaplatit si daně předem. Oslavili to získáním nových těl. Pro Michelle to byla vzrušující zkušenost, protože byla vychována přísnými rodiči, kteří by jí nedovolili nové tělo před dosažením dospělosti bez ohledu na to, kolik z jejich přátel se již transformovalo v nejútlejší věku. Michelle a Darton si mysleli, že antropoidní těla budou pro práci vhodnější, a tak vyrazili na kliniku v Dillí, ulehli do nanolůžek a nechali malé stroje přeměnit svá těla, své mysl, vzpomínky, přání, znalosti i své duše do dlouhých řad čísel. To vše bylo nahráno do jejich nových těl a uloženo jako záloha.

Být gibbonem byl úžasný objev. Proháněli se v korunách stromů na svém malém ostrově, houpali se z větve na větev v záchvatech blaženosti. Michelle si obzvláště užívala svojí srst. - neměla ji tolik jako skutečná opice, ale bylo jí dost na psou i na zádech, aby to bylo zajímavé. Postavili si hnízdo z listů na stromě a lehávali tam, propletení navzájem,

analyzovali data, milovali se, nebo si stříhali srst do zajímavých kmenových vzorů. Láska je stravovala nepřetržitým žářem. Byla to posedlost, která když byla uspokojena, jen rozdmýchala nové plameny ještě výše.

Ta divokost jí zůstala. Ale teď po Dartonově smrti byla jinačí. Měla rysy, nemající nic společného, ani s životem ani s mládím.

Jedla lžičkou borůvky se šlehačkou a probírala se jmény a tvářemi, které vyhledali pavouci. Měla teď záplavu obrázků zelenookých žen s tmavou kůží posbíraných v síti. Skoro všechny vypadaly naprosto úžasně. Spousta z nich byla neidentifikovatelná na starých skenech nebo vybavená pouze křestním jménem. Nejvyšší pravděpodobnost, kterou software nabídl, byla čtyřicet tři procent.

Těch třiačtyřicet procent patřilo Brazilce se jménem Laura Flor. Vyhledávání rychle ukázalo, že byla v kritické době doma v Aracaju a kromě toho měla dítě. K dispozici bylo i video z porodu, ale Michelle se na něj nepodívala. Způsob, jakým ženy dříve rodily děti, byl nechutný.

Další nejpravděpodobnější žena byla jiná Brazilka, identifikovaná na nějakých turistických momentkách z Ria. Zcela beze jména. Další hledání, založené na její fyziognomii, nepřineslo nic, dokud Michelle nerozšířila hledání na jiné pohlaví a nezjistila, že Brazilka byl transvestita. To na Terziana nevypadalo, takže to nechala být.

Třetí byla identifikována jen jako Stephanie a vyskytla se na stránkách žen pracujících pro humanitární organizace v Africe. Stephanie společně se skupinou dalších humanitárních pracovníků pózovala před budovou z tvárnice, pokrytou vlnitým plechem. Další dotaz ukázal, že šlo o nemocnici.

Kvalita fotografie nebyla příliš dobrá, ale Michelle přesto namapovala její biometriku a vyslala ji společně se jménem Stephanie, aby zjistila, co se stane.

Výsledek se ukázal hned. Použití kreditní karty na jméno Stephanie America Pais e Silva. Byla ubytovaná v hotelu v Paříži po tři noci před Terzianovým zmizením.

Jakmile se data ukázala na obrazovce, Michelle začala krev vřít. Vyslala další pavouky a konečně začala získávat lepší zprávy.

Stephanie Pais měla dvojí občanství: portugalské a aňgolské. Část studií strávila ve Státech - rychlá kontrola ukázala, že doba jejího studia na univerzitě se nekryla s Terzianovou. Po škole pracovala pro humanitární organizaci Santa Croce.

Pak se objevila novinová zpráva. A navíc senzační. Stephanie Pais byla zavražděna v Benátkách v noci 19. července. Šest dní před tím, než Terzian přišel s první verzí své Teorie hojnosti.

Dvě vraždy...

Jedna v Paříži, jedna v Benátkách. A v jedné z nich jako oběť žena, jež se zdála být Terzianovou milenkou.

Michelle se zachvěla. Pak si uvědomila, že lapá po dechu, jak ho napětím zadržuje. Hlava se jí točila. Když se uklidnila, spočítala si, kolik hodin je v Marylandu, kde žil dr. Davout, a požádala počítač, aby ho zavolal.

Davout byl zpočátku nedostupný, a než odpověděl, měla o Stephanie Pais další informace. Vysypala ze sebe celý příběh, zatímco její prsty zuřivě pracovaly na klávesnici a posílaly mu kopie získaných dat.

Davoutovy vyplašené oči skákaly z dat na Michelle a zpátky. „Kolik toho ještě...“, začal, a pak se vzdal. „Jak zemřela?“ podařilo se mu ze sebe vypravit.

„Novinová zpráva říká, že byla probodena. Hledám policejní záznam.“

„Je tam nějaká zmínka o Terzianovi?“

<Ne>, signalizovala. „Policejní zpráva bude obsahovat víc podrobností.“

„Nevíš, o co šlo? Nemáme žádnou zmínku o tom, že by se Terzian kdykoli v životě setkal s násilím.“

„Zítřka“, odpověděla Michelle. „Budu vědět víc. Myslela jsem si ale, že bych ti měla poslat tohle, protože bys mohl být schopen spojit si to s jinými částmi Terzianova života, o kterých nic nevím.“

Davoutovy prsty zformovaly gesto, které Michelle nepoznala - zřejmě staré. Zavrtěl hlavou. „Nemám nejmenší ponětí, co se tady děje. Jediné, co mi napadá, je, že to je nějaká neuvěřitelná shoda okolností.“

„Nevěřím na takové náhody“, odpověděla Michelle.

Davout se zasmál. „Správný přístup badatele.. Ale zkušenost -no dobrá,“ mávl nad tím rukou.

Ale on ji miloval, říkala si Michelle v duchu. Ve svém srdci to věděla. Ona byla ženou, kterou miloval po Clairině smrti. Pak ji zabili a Terzian se pustil do vytvoření intelektuálního rámce, na kterém byl nyní postaven celý svět. Utratil své jmění budováním pilotních programů v Africe, jež předvedly, že jeho vize byla reálná. Celý dnešní svět byl památník Stephanie.

Každý byl tehdy mladý, pomyslela si Michelle. Dokonce i sedmdesátiletí byli mladí ve srovnání s lidmi současnosti. Svět musel planout láskou a vášní. Tohle ale Davout nechápal, protože byl starý a vše o lásce zapomněl.

„Michelle...“, donesl se k ní přes vlny Dartonův hlas.

Bastard. Michelle nechtěla, aby jí všechno pokazil.

Její prsty zformovaly <musím jít>. „Pošlu ti všechno, jakmile se něco objeví,“ řekla Davoutovi. „Mám pocit, že tu máme něco úžasného.“

Otočila terminál, aby světlo displeje nebylo vidět z oceánu. S nahými zády opřenými o drsnou kůru železného stromu se začala znovu probírat daty.

Nedařilo se jí najít policejní zprávu. Všechny benátské policejní záznamy z té doby byly zničeny běhembleskové války. Zůstalo jí jen to, co se objevilo v médiích.

„Kde jsi? Miluji tě!“ Dartonův hlas přišel z větší dálky. Zúžil své pátrání, to bylo jasné, pořád si ale nebyl jistý, kde přesně si Michelle postavila svoje hnízdo.

Michelle se smíchem zavřela terminál a uložila ho do pouzdra. Její pavouci pro ni budou pracovat neúnavně až do rána, zatímco bude snít ve svém visutém lůžku, uspávaná Dartonovým vzdáleným voláním.

Měnili hotel každých pár dní. Terzian vždycky zajistil oddělené ložnice. Jednou, když seděli ve večerních stínech na terase farmy a dívali se, jak se zapadající slunce mihotá na stříbrných listech oliv, se Terzian přistihl, že na ni zírá. Seděla ve starém rákosovém křesle a její profil se ostře vyjímal na pozadí vápencových skal Vacluse. Vítr přinesl z vedlejší farmy vůni levandule. Vůni, která v Terzianovi vyvolávala touhu vdechovat ji, dokud mu plíce neskřípaly o žebra.

Z pohybu Stephaniiných rtů si Terzian znenadání uvědomil, že si je jeho pohledu vědoma. Podíval se stranou.

„Nepokusil ses mě sbalit," řekla.

„Ne," souhlasil.

„Ale díváš se," pokračovala. „A je jasné, že nejsi žádný eunuch."

„Celou dobu spolu bojujeme," poznamenal Terzian. „Občas spolu ani nedokážeme být ve stejné místnosti."

Stephanie se zasmála. „To by nezastavilo většinu mužů, které znám. Ani žen."

Terzian hleděl na olivovníky, sledoval, jak se chvějí ve větru. „Pořád ještě miluji svou ženu," prohlásil.

Chvilí bylo ticho. „To je dobře," řekla.

A mám na ni taky vztek, pomyslel si Terzian. Vztek na Claire, že mně opustila. Měl vztek na celý vesmír, že mu ji zabil a jeho nechal naživu, a byl našťvaný na Boha, i když v něj nevěřil. Odpadistánci mu přišli vhod, protože na ně mohl svůj vztek a kletby zaměřit, na lidi, kteří si to zaslouhovali.

Ti ubozí opilí mizerové, myslel si. Ať už čekali v té hotelové chodbě kohokoliv, určitě ne truchlícího amerického pošuka, který jim mohl snadno zlámat krky holýma rukama.

Otázka zněla, dokázal by to udělat teď? Všechno se to stalo, aniž by o tom přemýšlel. Staré reflexy převládly. Nemohl ale počítat s tím, že to tak bude i podruhé. Pokoušel se vzpomenout si na kenpo, které se kdysi učil, obzvláště chvaty proti zbraním. Na svých procházkách po polích si bezděky nacvičovali fiktivní souboje a přemýšlel, jestli si zachoval alespoň něco ze svých schopností udeřit.

Nosil revolver stále u sebe. Když byl o samotě, při procházce mandlovými sady nebo po stránkách vonících divokým tymiánem, cvičil si jeho vytažení, odjištění pojistky a tlak na kohoutek... První stisk je těžký. První výstřel revolver automaticky natáhne a pak už jde kohoutek lehce.

Přemýšlel, jestli si nemá koupit víc nábojů. Nevěděl ale, jak si ve Francii koupit munici a jestli se tak nemůže jako cizinec dostat do problémů.

„Oba máme vztek," řekla Stephanie. Vrátil se pohledem k ní. Ruku měla zdviženou, aby zadržela lokny, jež jí vítr foukal do očí. „Máme vztek na smrt. Tobě to ale musí tvoje láska ještě komplikovat."

Její zelené oči si ho prohlížely. „Není to smrt, co miluješ, že ne? Protože-"

Terzian vybuchl. Neměla právo naznačovat, že fandí smrti jen proto, že nechtěl přebarvit vesnici Afričanů nazeleno.

Byla to jejich největší hádka a na jejím konci oba mlčky kráčeli přes pole á sady, doprovázeni vůní levandule.

Když se Terzian vrátil osaměle do pokoje, zkontroloval si kapsy s penězi, napůl v naději že Stephanie ukradla jeho eura a utekla. Neutekla.

Myslel na to, že půjde do jejího pokoje, zatímco bude pryč, ukradne papilomu, odjede vlakem na sever a odevzdá ji v Pasteurově institutu nebo na nějakém podobném místě. Ale také to neudělal.

Ráno, během snídane, zazvonil Stephaniin mobilní telefon. Díval se, jak se její výraz měnil ze zvědavosti v obavy a poté v čiré zděšení. Adrenalin mu začal proudit do žil. Naklonil se vpřed a cítil v, sobě nával důvěrně známého hněvu.

Přesně tam, kde ho chtěl mít, Ve spěchu vypnula telefon a podívala se na něj. „To byl jeden z nich. Říkal, že vědí, kde jsme, a chtějí se dohodnout."

„Kdyby věděli kde jsme," namítl, „proč tu nejsou?"

„Musíme jít," trvala na svém.

Takže vyrazili. Pryč z Francie na Toskánské vršky. Stephaniin telefon nechali v popelnici na nádraží a nový koupili v Sieně. Toskánský venkov se podobal Provenci. Stejně vinicemi pokryté svahy, sady s mihotající se stříbřitou zelení olivovníků a zdmi obklopená středověká města, usazená na skalních ostrozích. Štíhlé vysoké cypřiše, stojící jako na stráž, dávaly ale kopcům odlišný profil. Byly tu jiné odrůdy vinných hroznů a mnoho vinic pronajímalo pokoje, kde mohli lidé zůstat a vychutnat místní pohostinnost. Terzian neznal jazyk, a protože španělština byla jeho první cizí jazyk, důsledně vyslovoval slova jako „villa", a „panzanella", jako kdyby byla španělská. Stephanie ale vyrostla v Itálii a mluvila italsky nejen jako místní, ale přímo jako rodilý Říman.

Florence byla vzdálená jen pár hodin a Terzian nemohl odolat pokušení navštívit jednu z největších živoucích pamětihodností civilizace. Rodiče ho několikrát vzali do Evropy, když byl dítě, ale sem se nějak nikdy nedostal.

Terzian a Stephanie strávili den procházením centrem města, občas se schovali před některou z přeháněk, které třístily den. V jednom okamžiku se před hřměním hromů uchýlili do baziliky di Santa Croce.

„Svatý kříž," řekl Terzian v překladu. „To je tvoje parketa."

„Nemáme nic společného s církví," řekla Stephanie. „Dokonce tu ani nemáme pokladničku na sbírku."

„Škoda," řekl Terzian a pozoroval promočené roje turistů usazené v lavicích. „Mohli byste to tu vyčistit."

Horn doprovázel záblesky fotoaparátů, jež blýskaly před velkou hrobkou Galilea jako skutečná bouře. Je to od nich hezké, že zapomněli na inkvizici a jeho upálení," ozval se Terzian.

„Nebo ho prostě chtěli mít na očích."

Byla to síla peněz, co umožnilo stavbu tohoto kostela, co zaplatilo barevné vitráže, Giottovy fresky a hrobky velkým jménům Florencie: Dantemu, Michelangelovi, Brunimu, Albertimu, Marconimu, Fermimu, Rossinimu a samozřejmě Machiavellimu. Tato stavba, se všemi svými kryptami a kaplemi, sarkofágy a vyzpěvujícími františkány, byla postavena úspěšnými bankéři. Lidmi, pro které byly peníze skutečnou, hmatatelnou věcí a kteří zaplatili za staletí dřiny truhlami stříbrných mincí.

„Co myslíš, že by s tím udělal on?“ zeptal se Terzian a pokývl k místu odpočinku Machiavelliho, pohřbeného ve městě, z něhož byl za života vyhoštěn.

Stephanie se zamačala na neobvykle jednoduchý sarkofág s vyrytým latinským nápisem. „Žádná chvála nemůže být dost velká,“ překládala. Pak se k němu otočila, když začaly blýskat fotoaparáty turistů. „Zní to přehnaně.“

„Víš, byl to republikán,“ řekl Terzian. „To z Vladaře nepoznáš. Přál si, aby byla Florencie republikou, chráněnou občanskými vojáky. Když ale padla do rukou despoty, potřeboval práci, a tak napsal příručku pro despotismus. Pojmenoval ale despotismus až příliš otevřeně, takže tu práci nedostal.“ Terzian se otočil k Stephani. „Byl to zakladatel moderní politické teorie, což je i moje profese. On zakládal své ideje na přesvědčení, že všechny lidské bytosti, ve všech dobách, mají stejné touhy.“ Stočil významně pohled na Stephaniin vak. „Tomu by mohl být konec, ne? Chceš změnit lidi v rostliny. Když už nic jiného, tak tohle by touhy změnit mělo.“

„Žádné rostliny,“ zasyčela Stephanie a vrhla pohled nalevo a napravo do davu. „A ne tady.“ Vykročila uličkou k Michelangelově ozdobné hrobce, pokryté portréty, které nevypadaly smutně, ale spíše jako by se pokoušely vyřešit nějaký obtížný problém.

„Dojde pouze k tomu,“ pokračoval Terzian, „že se zhroutí trh s potravinami. To ale není skutečný problém. Skutečný problém je, co se stane s trhem práce?“

Turistické fotoaparáty zablýskaly. Stephanie odvrátila pohled od řady kodaků. Prošla z baziliky do portika. Bouřka končila, ale pořád ještě pršelo. Vyšli mezi kapky a dolů po schodech na náměstí.

Náměstí bylo obklopeno ze všech stran starými paláci, z nichž mnohé nyní hostily v přízemí restaurace a obchody. Vlevo byl dlouhý palác pokrytý plachtami a lešením. Nad celým náměstím se vznášel zvuk pneumatických kladiv.

Terzian mávl rukou ke zdroji hluku.

„Jen si představ, že je jídlo skoro zadarmo. Představ si, že ty a tvoje děti mohou dostat většinu potřebného jídla pouhým pobytem na slunci. Moje další otázka je: Proč bys zatraceně měla přijímat takovou špinavou práci, jako je tvrdnutí na lešení a bušení do nějaké staré zdi?“

Strčil ruce do kapes a vykročil vedle Stephanie okolo náměstí. „Na dně trhu práce je spousta lidí, jejichž námaha jde prakticky celá na vrub jejich základních potřeb. Milióny překračují ilegálně hranice, aby mohli poslat dost peněz domů a pomoci tak svým dětem.“

„Myslíš, že to nevím?“

„Jediný důvod, proč existuje trh s ilegálními přistěhovalci, je ten, že tady jsou práce, které lepší lidé nebudou dělat. Mytí nádobí. Údržba silnic. Čištění stok. Opravy starých budov. Stavba nových budov. Ti lepší mohou sloužit v armádě nebo policii, protože to má ještě jakýs takýs status a atraktivní uniformu. Nikdy ale nebudou hlídat vězně bez ohledu na to, jak hezké uniformy k tomu dostanou. To je výhradně práce pro spodinu. A když bude spodina příliš fajnová, kdo bude hlídat vězně?“

Přitiskla se na něj, rty stažené do vzteklé linky. „Takže bych se měla bát o lidi, že budou mít větší výběr, kde pracovat?“

„Ne,“ odpověděl Terzian, „měla by ses bát o lidi, kteří nemají žádný výběr. Když trh zkolabuje, přijde intervence. A to intervence státu, pokud je situace na trhu dostatečně kritická. A můžeš si být jistá, že trh práce je kritický vždy. A protože stát je závislý na kopáčích, vězeňských dozorcích, vrátných a stavbařích silnic už ze základu, tak pokud tato pracující třída nebude dostupná a vlastní přežití občanské společnosti závisí na jejich existenci, nakonec si je stát prostě vezme.“

Myslíš, že naši přátelé v Transnistrii budou mít nějaké pochybnosti o tom, zda shromáždit lidi pomocí zbraní a přinutit je pracovat? Mocní si přejí mít své paláce hezké a čisté. Liberální demokracie se pokusí o dobrovolnictví nebo loterie, ale můžeš se vsadit, že si budeme přát, aby stoky fungovaly, někdo se postaral o nočníky našich prarodičů a kamiony přivážely zboží do supermarketů včas. Čeho se bojím já, je to, že až věci dojdou dostatečně daleko, nebudeme o nic lepší v udržení našich zvyků než ti vaši Sověti. Ujistíme se, že nižší třídy vykonají svoji práci, i kdybychom polovinu z nich museu zabít, abychom tu druhou přesvědčili, že to myslíme vážně. A technický termín pro tohle je otroctví. A pokud někdo s africkým původem není dostatečně citlivý k této možnosti, tak mě to velice překvapuje!“

Zlost ve Stephaniiných očích byla rozpoznatelná i skrz tmavé brýle. Viděl, jak jí pulzuje tepna na krku. Pak řekla: „Já zachráním lidi, to je to, v čem jsem dobrá. Ty si zachraňuj zbytek světa, jestli můžeš.“ Začala se odvracet, pak se ale otočila zpátky k němu. „A mimochodem, běž se vycpat!“ dodala, otočila se a odešla pryč.

„Otroctví, nebo anarchie, Stephanie!“ volal Terzian a vykročil za ní. „To je výběr, který vnucuješ lidem!“

Cítil se teď na vrcholu řečnických sil a chtěl podpořit svůj názor příkladem nějakých lidí, kteří si myslí, že anarchie je dobrá věc. Žádný anarchista, kterého ve svém životě potkal, ale neviděl opravdovou anarchii ani v ní nebyl. Vyklop svého anarchistu se všemi jeho teoriemi a vším, co by si mohl nést na zádech, z helikoptéry dejme tomu do východního Konga, a uvidíme, jak se mu bude dařit...

Terzian ale nic z toho neřekl, protože Stephanie byla pryč. Zmizela mu v ruchu ulice, vak přehozený přes rameno se jí pohupoval jako kyvadlo poháněné silou jejího přesvědčení.

Terzian si myslel, že ji už možná nikdy neuvidí, že ji definitivně vyprovokoval k tomu, aby ho opustila a pokračovala ve svém úsilí sama. Když ale vystoupil v noci z autobusu na Montespetoli, uviděl ji na druhé straně ulice, jak křičí do svého mobilu.

Další den, když s mrazivou zdvořilostí pili svoji ranní kávu, řekla, že zítra odjíždí do Říma. „Možná mě tam hledají,“ řekla, „protože tam žijí moji rodiče. Já se ale rodině nijak nepřiblížím. Setkám se s Odile na letišti a předám jí papíromu.“

Odile? pomyslel si Terzian. „Měl bych jít s tebou,“ řekl.

„Co chceš udělat?“ zeptala se. „Vzít si na letiště zbraň?“

„Nemusím šiji brát. Nechám ji v hotelovém pokoji v Římě.“

Promyslela si to. „Jak myslíš.“

Tuto noc se Terzian opět přistihl, že mu zřícený hrad v Provence straší v myšlenkách. Ta rozpadající se připomínka dávné vlády. Ještě jednou rozvažoval, že ukradne papilomu a uteče. A opět to neudělal.

Nedostali se dál než do Florencie, protože Stephaniin telefon zazvonil, když čekali na nádraží. Odile byla v Benátkách. „Benátky?“ vykřikla vztekla Stephanie. Sevrěla pěsti. Na letišti Fiumicino v Římě byla objevena dodávka zbraní a všechna letadla byla odkloněna. Odilino na letišti Marco Pola poblíž Benátek. Ztrápený agent pro ni nějak dokázal sehnat pokoj, i když byla turistická sezóna v plném proudu.

Fiumicino znovu neotevřeli a Odile nevěděla, jak se dostane do Říma. „Nezkoušej to!“ vykřikla Stephanie. „Přijedu za tebou.“

Znamenalo to vyměnit si lístky do Říma za lístky do Benátek. Přes Stephaniinu dokonalou italštinu si prodavač lístků viditelně přál, aby se blázniví turisté rozhodli, které památky civilizace opravdu chtějí vidět.

Zvláštní. Terzian měl beztak naplánováno jet v nejbližší době do Benátek. Měl v programu vystoupit na Konferenci klasického a moderního myšlení.

Možná, že kdyby byla do té doby celá záležitost vyřízena, nakonec by svůj referát i přednesl. Nebyla to vyhlídka, po které by zvlášť toužil. Jen by rozvíjel další poznámku pod čarou k jiné poznámce.

Toskánské pahorky se brzo začaly kupit v krajině jako zelená záplava. Vlak na jednom místě zpomalil, probíhala tam práce na kolejích. Muži v hnědých halenách a přilbách. Terzian začal přemýšlet, jak by v budoucnosti rostlinných lidí mohly kdy být koleje opraveny. Obzvlášť v takovém vedru. Předpokládal, že existují lidé, kteří byli od přírody předurčení opravovat koleje, kteří by opravovali koleje jako konička, ať už by za to dostali zapláceno, nebo ne. Zdálo se mu ale, že jich asi mnoho nebude.

Mohli bychom postavit stroje, roboty nebo něco takového. Ty ale měly vlastní problémy. Způsobovaly znečištění a vyžadovaly zdroje energie a navíc se mohly porouchat a pak potřebovaly opravit. A kdo by to udělal?

Když nemůžeš zaměstnat mrkev, přemýšlel Terzian, když nemůžeš odměnit lidi za nezbytnou práci, tak musíš použít klacek. Poženeš lidi z měst na muškách pušek jako Pol Pot, protože tu bude práce, která se musí udělat.

Poklepal snubním prstenem o opěrku sedadla a přemýšlel, jaké práce by stále měly hodnotu. Školství, o tom není sporu. Někáký druh administrativy by byl nezbytný. Existovali lidé, kteří byli přirozenými umělci, úředníky či obchodníky, kteří by tu práci dělali i zadarmo.

Přijela žena s vozíkem a prodala Terzianovi kávu a oříškovou oplatku. A pak si pomyslel: těžká práce.

„Těžká práce,“ řekl nahlas. „Je to těžká práce, která je vzácná a ceněná, protože lidé ji už nemusejí dělat. Měna musí být založena na nějakém druhu těžké práce. Kupuješ si x hodin za y dolarů. Práci budeš platit daně.“

Stephanie vyslala k Terzianovi podezíravý pohled. „Jaký je rozdíl mezi tímhle a otroctvím?“

„Četla jsi Nožicka?“ řekl Terzian. „Rozdíl je stejný jako rozdíl mezi tím platit daně a být otrokem. Celou dobu, kterou neplatíš daně, si děláš, co chceš.“ Zasmál se. „Oživuji teorii ceny práce! Adam Smith a Karel Marx tančí ve svých hrobech! V zemi rostlinných lidí je hodnota práce sama! Kalorie!“ Opět se zasmál a málem si vychrstl kávu na prsa.

„Celý rozpočet děláš v kaloriích! Vláda se zavazuje platit ti dolarovou hodnotu v kaloriích výměnou za jejich měnu! Za to, že vláda udržuje cesty a kanalizaci v provozu, občané jsou povinni vládě zaplatit jistý počet kalorií za rok - můžou zaplatit jak vlastní prací, tak i prostřednictvím někoho jiného. A práce může být oceněna v kaloriích za hodinu, takže když děláš těžkou fyzickou práci, sloužíš méně hodin než při práci od stolu. Tohle by mělo mladé, zdravé a netrpělivé lidi přimět, aby dělali nepřijemnou práci. Měli by pak více volného času sami pro sebe.“ Zachechtal se. „Ach, intelektuálové to budou přímo nenávidět! Jsou zvyklí cenit si svého myšlení víc než manuální práce. Převrátím jim celou stupnici hodnot!“

Stephanie si odfoukla. „Lidé, o které mám starost, nemají vůbec žádné peníze na placení daní.“

„Mají svá těla. Pořád mohou být zotročeni.“ Terzian vytáhl laptop. „Musím si to nějak uspořádat.“

Terzianovo frenetické psaní dvěma prsty pokračovalo po celý zbytek cesty, jež končila v Benátkách. Stephanie se dívala z okna na míjející záliv, vodní ptáky a špinu a zápach průmyslu. Držela si vak s logem Nike na klíně, dokud vlak nezabrzdl na Stazione Ferrovia della Stato Santa Lucia.

Odilin hotel byl v Cannaregiu, což byla podle mapy, zakoupené u stánku na nádraží, městská čtvrť poblíž nádraží a daleko ode všech turistických míst. Čerstvý vítr jim málem vytrhl mapu z rukou, když opouštěli nádraží, a jejich vaporetto vysekávalo prudké zatáčky na šedo zeleném Grand Canalu. Mířili k Ca' d'Oro, bizarnímu bílému gotickému paláci, jenž se tyčil do výšky nad rojem pohupujících se gondol a motorových člunů jako šílený svatební dort.

Stephanie kouřila. Nejdříve zuřivě, pak spokojeně. Jakmile se dostali z Grand Canalu do vlastního Ca' d'Oro, rychle se ztratili. Pokroucené středověké uličky byly občas přerušovány úzkými, tichými kanály, které jako by vedly odkud nikam. Pachy vařícího se jídla prozrazovaly, že je čas oběda. Venku bylo jen málo lidí a žádní turisté. Terzianův žaludek zakručel. Občas se ulice zúžily do úzkých průchoď. Stephanie a Terzian byli právě v takovém průchoď, drželi proti větru rozevřenou mapu a pokřikovali na sebe kudy jít, když někdo Terziana zezadu udeřil.

Klesl najedno koleno se zvoněním v hlavě a chutí krve v ústech. Najednou ho nějací dva lidé opět zvedli, aby s ním udeřili o zeď průchoď. Zázrakem se mu podařilo, že nenarazil hlavou a neztratil vědomí. V dechu jednoho z útočníků cítil česnek. Vyrazil z něj vzduch, jak mu do žeber zarazil loket.

Stephaniin výkřik mu pomohl vzpamatovat se. Před ním došlo k rychlému pohybu, uviděl mávnutí Nike a vzpomněl si, že má co do činění s vrahy a že má zbraň.

Během okamžiku byl jeho vztek zpátky. Cítil, jak se mu plíce naplnily zuřivostí, jež se šířila do celého těla jako řeka vroucí krve. Opřel si nohu a stočil se bleskově doleva. Muž přilepený k jeho pravé ruce ze sebe vyrazil překvapený vzdech a odletěl opačným směrem. Terzian se otočil na druhou stranu, což přinutilo druhého muže nepatrně ustoupit. Uvolnil si tak ale pravou ruku, aby s ní mohl sáhnout do pravé kapsy kalhot.

Od toho okamžiku to byl jen nacvičený pohyb. Vytažení, odjištění a stisk kohoutku. Střelil muže napravo a zasáhl ho do slabin. Na zlomek sekundy zahlédl jeho zkroucenou tvář, tvář, jež odrážela takovou bolest, že mu připomněla Adriana, klesajícího na náměstí Dauphine s přesně stejným výrazem. Pak vrazil hlaveň pistole do žeber muže vlevo a dvakrát vystřelil. Paže, které se ho chytily, povolily a odpadly.

Další dva muži zápasili se Stephanií. Dohromady tedy čtyři. Terzian si netečně pomyslel, že poté, co první tři v Paříži zkazili svoji práci, vedení poslalo dozorce. Jeden se pokoušel vytrhnout Stephanií vak. Terzian se na něj vrhnul a vystřelil ze dvou metrů. Příliš blízko na to, aby minul. Muž upadl na zem s bolestným zafuněním.

Poslední muž držel Stephanií a zhoupnul ji mezi sebe a pistolí. Terzian v jeho ruce zahlédl nůž, který mu byl povědomý. Dívka měla své černé brýle nakřivo a Terzian zahlédl záblesk vzteku v jejích zelených očích. Namířil pistolí na tvář muže s nožem, ale neodvažoval se střelit.

„Police!“ vykřikl do větru. „Policia!“ Použil španělské slovo. Jak vykřikl, dopadla na oblázky krvavá slina.

V očích Odpadistance viděl strach, zmatek a vztek.

„Polizia!“ Tentokrát vyslovil správně. Ve Stephaniiných očích viděl vztek, který odrážel jeho vlastní. Snažila se vykroutit ze sevření.

„Ne!“ zvolal. Příliš pozdě. Muž s nožem musel udělat příliš mnoho rozhodnutí najednou, a Terzian usoudil, že nebyl příliš chytrý. Zabij rukojmí bylo zřejmě něco, co se naučil hned první den ve škole pro vrahy.

Jak Stephanie padala, Terzian na prchajícího muže vystřelil a střílel dál. Vrah vyrazil z průchodu na malé náměstíčko a tam padl.

Pojistka automatu zapadla zpátky, když mu došly náboje. Odpotácel se ke Stephanií, která krvácela na dlažbě. Měla prořízlé hrdlo a nemohla mluvit. Stiskla mu ruku, jako kdyby mu mohla předat zprávu přes kůži svými nehty. V jejích očích uviděl frustrovaný vztek. Vztek, který dobře znal. Pak tam už neviděl vůbec nic. Nic, které znal lépe než cokoli jiného na světě.

Hodil si na rameno vak Nike a odpotácel se průchodem na maličké benátské náměstíčko se zakrytou studnou. Vybral si namátkou ulici a spatřil Odilin hotel. Nebyl to hotel nic moc. Pach koření a česneku v hale signalizoval, že recepční právě obědvá. Terzian vyšel po schodech k Odilinu pokoji a zaklepal. Když otevřela - byla to opálená boubelatá dívka se širokými boky - hodil na zavazadlo postel.

„Musíš se vrátit rovnou zpátky do Mogadiša,“ řekl jí. „Stephanie kvůli tomuhle právě zemřela.“

Oči se jí úlekem rozevřely. Terzian vlezl do sprchového koutu, aby se očistil od krve jak nejlépe to šlo. To bylo vše, co dokázal, aby nekřičel zoufalstvím a vzteky.

„Ty se postarej o hladovějící,“ řekl nakonec. „A já zachráním zbytek světa.“

Michelle se zvedla z moře poblíž Torbiongovy lodě. Měla za sebou výzkum v hodnotě tří tisíc šesti set kalorií a chytla do sítě kanice. Vyměnila rybu za zásoby, které přivezl. „Nebyly by ještě borůvky?“ zeptala se.

„Tentokrát ne.“ Zíral na ni dolů a mhouřil oči před jasnými slunečními odlesky na hladině. „Ten tvůj mladík je docela pěkný otrava. Budí želvy a děsí ryby.“

Mořská panna složila křídla a usadila se v provazovém sedátku. „Proč ho z ostrova nevyhodíš?“

„Má pravomoc nesahá tak daleko.“ Poškrábal se na čelisti. „Povídá si s lidmi. Prohledává všechna místa, kde tě viděli. Myslím, že tě brzo najde.“

„Ne, když se nechci nechat najít. Může křičet jak se mu zachce, ale já pro něj nemám žádnou odpověď.“

„Hmm, možná.“ Torbiong zavrtěl hlavou. „Díky za rybu.“

Michelle chvíli pracovala s novými vzorky a pak se podívala, zda neobjevili její pavouci něco nového. Měla tušení, že je na pokraji obrovského objevu.

Přenesla si terminál na svou oblíbenou převislou větev, mávala nohama nad vodou, a zatímco prohlížela nová data. Při pročitání nových informací snědla cosi, co se jmenovalo Malinová tyčinka Dynamo. Torbiong ji přinesl s novými zásobami. Stařec to musel přibalit jako vtíp. Bylo to přeslazené, lepkavé a mělo to podivnou chuť. Zahodila to do vody a doufala, že se tím nějaká ryba neotraví.

Novinové zprávy to označily jako „pouliční přestřelku“ skupiny cizinců. Protože úřady nedokázaly Stephanií Pais nikam zařadit, musely usoudit, že byla náhodným kolemjdoucím. Noviny se o Terzianovi vůbec nezmiňovaly.

Michelle prohlížela následující stránky. Zbraň, ze které byli střeleni čtyři muži, nebyla nikdy nalezena. Dva cizinci bitku přežili,

1 když jeden z nich zemřel o osm týdnů později při operaci. Přeživší tvrdil, že je nevinný. Někáký cizinec prý začal střílet na něj i na jeho přátele. Soudce mu ale nevěřil a poslal ho do vězení. Žil ještě mnoho let a zemřel během bleskové války, společně s většinou lidí zavřených během té vražedné doby ve věznicích.

Jeden ze čtyř mužů byl Bělorus. Další Ukrajinec. Zbylí dva Moldavané. Všichni sloužili v minulosti v sovětském vojsku, ve čtrnácté armádě v Transnistrii. Michelle frustrovalo, že nemohla zavolat zpátky v čase a říct Italům o spojení těch čtyř s vraždou, která se udala o sedm týdnů dříve v Paříži.

Čeho se to k čertu Pais a Terzian účastnili? Proč všichni tihle lidé s transnistrianskými kontakty zabíjeli navzájem sami sebe a nakonec i Pais?

Možná že to byla Pais, po kom šli. Její záznamy v Santa Croce chyběly, což bylo podivné, protože záznamy jiných pracovníků z té doby se uchovaly. Snad se někdo staral o to, aby některé věci nebyly známy.

Zkusila hledat informace o Santa Croce a prokousávala se zmínkami o množství italských kostelů, mezi nimi i o tom slavném ve Florencii, kde byli Terzian s Pais viděni u Machiavelliho hrobky. Přeformulovala vyhledávání na humanitární organizaci Santa Croce a okamžitě zjistila něco, díky čemu vše zapadlo na svá místa.

Santa Croce pečovala během občanské války o utečenecký tábor v Moldávii. Michelle byla ochotna se vsadit, že Stephanie Pais v tomto táboře sloužila. Přemýšlela, jestli i ostatní hráči byli tamějšími obyvateli.

Podívala se na soupis dalších táborů Santa Croce z té doby. Jedno jméno se jí zdálo povědomé, ale musela chvíli přemýšlet, než si vzpomněla, odkud je zná. Byl to tábor Santa Croce v provincii Sidamo v Etiopii, kde se poprvé objevila epidemie zelených leopardů. První transgenní epidemie.

Byl to první skutečný pokus o modifikaci lidského těla na buněčné úrovni. Primitivní pokus ve srovnání s mnohem úspěšnějšími modifikacemi, které přišly později. Ideální tvar pro účinné využití chlorofylu byl list, ne homo sapiens. Výzkumník měl být instruován, aby vyvolal epidemii, jež by oběti pokryla listy. Později genoví designéři přesně takovou věc udělali. A návrhář zeleného leoparda zapomněl, že epidermis sama obsahuje enzym, aktivovaný sluncem: melanin. Výsledkem afrického pokusu byla zelená kůže, pokrytá tmavými skvrnami. Stejně jako černé skvrny na zeleném leopardovi.

Epidemie zelených Leopardů se objevila v táboře v Sidamu a pak v dalších táborech v Africkém rohu. Pak přeskočila přes celý kontinent do Mosambiku, kde se* poprvé objevila v táboře Oxfam v zóně hladomoru, rychle se rozšířila po kontinentu a nakonec přeskočila přes oceány. Bylo to o generaci dříve, než někdo našel způsob, jak proces odvrátit. Mezitím byly mezi populací uvolněny další transgenní modifikátory a nebylo už cesty zpátky.

Svět vkročil do Terzianovy budoucnosti, té, kterou oznámil na Konferenci o klasickém a moderním myšlení.

Co když Terzian věděl o zeleném leopardovi předem? přemýšlela Michelle vzrušeně. Jeho Teorie hojnosti vypadala dokonale prorocky, protože zelený leopard se objevil jen pár týdnů poté, co přečetl svůj příspěvek, Pokud byli ale do přenosu epidemie nějak zamotáni ti východní vrahové nebo se pokoušeli zabránit Pais a Terzianovi v propašování modifikovaného viru do táborů...

Ano! přemýšlela Michelle jásavě. To musí být ono. Nikdy nikdo nepřišel na to, kde zelený leopard vznikl. Vždy tu ale bylo podezření mřížící k několika polotajným laboratorům v dřívějším sovětském impériu. To bylo ono.- Jediná otázka byla, jak se Terzian, Američan v Paříži, připlétl do...

Musela to být Stephanie, pomyslela si. Stephanie, kterou Terzian miloval a která milovala jeho a která ho zapojila do zoufalého pokusu pomoci hladovějícím populacím.

Na okamžik se Michelle koupala v nádhře toho nápadu. Stephanie, horlivá a zamilovaná, byla zavražděna pro své přesvědčení -reálnou smrtí! - a Terzian, se zlomeným srdcem, pokračoval a vytvořil budoucnost - Michellinu současnost. Úlaskný příběh! A nikdo ho neznal, až dodnes. Nikdo neporozuměl Stephaniině oběti ani Terzianovu zoufalství..., dokud na to nepřišla osamělá mořská panna, pracující v izolaci na své skále.

„Ahoj, Michelle," řekl Darton.

Michelle ze sebe vyrazila frustrovaný výkřik a vztekla se zahleděla dolů na svého milence. Seděl ve žlutém plastickém kajaku. Kajaky tady byly populární, zvláště na Rock Islands. Proklouzl téměř nehlučně podél okraje ostrova. Díval se na ni zarputile vzhůru zpod lahvového stromu, který rostl pod převisem. Samozřejmě ho po smrti rekonstruovali.

Všechna data byla k dispozici, v Dillí, kde byl rozebrán, nahrán a rekonstruován jako opice. Byl zpátky ve svém obvyklém mužském těle, s širokými rameny, bledým úsměvem a krátkými chlupatými nohama, jak si je pamatovala z minula.

Michelle věděla, že během jejich společné doby na Belau neprovedl žádné zálohování. Měl vzpomínky až do okamžiku, kdy si lehl do nanolůžka v Dillí. Byl to okamžik, kdy jeho láska k Michelle plála nejvíce. Když právě složil závazek života s Michelle jako opice na Rock Islands.

Tahle spalující láska ho stravovala celé týdny po jeho oživení a Michelle to těšilo. Vychutnávala si každou zoufalou zprávu, kterou jí Darton poslal.

„Sakra," řekla, „mám tu práci."

<Mluv se mnou>, zformovaly Dartonovy prsty. Michelliny prsty vytvořily hrubou odpověď.

„Nerozumím," řekl Darton. „Milovali jsme se. Chtěli jsme být spolu."

„Já s tebou nemluvim," ozvala se Michelle. Pokoušela se soustředit na svůj displej.

„Pořád jsme byli spolu, když došlo k tomu neštěstí," řekl Darton. „Nevím, proč bychom nemohli být spolu dál."

„Já neposlouchám," řekla Michelle.

„Já neodjedu, Michelle!" vykřikl Darton. „Neodjedu, dokud se mnou nebudeš mluvit!"

Jako odpověď zakřičeli bílí papoušci kakadu. Michelle potichu vzala svůj terminál, postavila se a odvrátila se od moře.

Hlas, který ji následoval, byl zesílený a ona si uvědomila, že si Darton přivezl svůj megafon.

„Nemůžeš odejít, Michelle! Musíš mi říct, co se stalo!"

Řeknu ti o Lise Lee, pomyslela si, abys jí mohl také posílat zoufalé dopisy.

Michelle byla první měsíc v Belau nezřízeně šťastná. Žili s Dartonem ve stromových hnízdech a trávili horké dny popisem unikátní biosféry jejich ostrova. Byla to jejich první dovolená v Praze, která rozdělila Michellino štěstí na dvě poloviny. Tam potkali Lisu Lee Baxterovou, americkou turistku, která si myslela, že opice jsou hezké, a přemýšlela, co tyhle chlupaté děti dělají tak daleko od stromového prostředí. Netrvalo dlouho a Michelle si uvědomila, že Lisa Lee je nejméně dvě stě let stará a že se za jejíma modrýma očima skrývá uschlá, mumifikovaná duše, která přiletěla do Prahy z nějaké vyprahlé* pustiny ducha. Duše, která potřebovala pro svoji pokračující existenci krev a vitalitu mládí. Přes její věk a předpokládané zkušenosti se Michelle zdálo být její triky tak očividné, tak do nebe volající. Darton jim ale úplně propadl.

Jen díky tomu, že Lisu Lee konečně začal unavovat, se Darton vrátil na Belau, vytrestaný a zkroušený a zoufale toužící znovu milovat Michelle. Tentokrát to ale byla Michelle, kdo toho měl dost. A kdo měl přístup k Dartonovým zdravotním záznamům v Dillí.

„Nemůžeš odejít, Michelle!"

Dobrá. Možná ne. Michelle se zastavila s jednou rukou na kmeni banyánu. Zavřela displej terminálu, strčila ho do sítě a vrátila se zpátky na převislou větev.

„Takhle s tebou mluvit nebudu. A ty se z téhle strany nemůžeš dostat na ostrov. Převís je příliš ostrý.”

„Fajn,” řekl Darton. Křik způsobil, že chraptěl. „Tak pojď tedy sem dolů.”

Vrhla se vpřed a skočila z větve. Do jejích smyslů vybuchl slaný vodní svět. Roztáhla křídla, připlachtila těsně k Dartonově kajaku, nadzvedla se a vytřásla si vodu z očí.

„Je tady tunel,” řekla mu. „Začíná přibližně ve dvou metrech a končí v jezeře. Když zadržíš dech, můžeš jím lehce proplavat.”

„Dobře. Kde to je?”

„Podej mi svoji kotvu.”

Vzala kotvu, odlupla ke dnu a položila ji na místo, kde nemohla poškodit živé koraly.

Vzpomněla si na jehlu, kterou s sebou vzala k Jezeru medúz, jehlu, kterou naplnila výtažkem z manga, na které byl Darton silně alergický. Jakmile byli uprostřed hejna medúz, bylo snadné vbodnout jehlu Dartonovi do lýtku a pak ji nechat klesnout do hlubin jezera.

Nejspíš si myslel, že mu dala hravý dloubanec.

Michelle jásala nad Dartonovou smrtí, bledostí, obtížným dýcháním, zoufalou prosbou v jeho očích.

Koneckonců to nebyla vražda. Jen těžký zločin čtvrtého stupně. Nového Dartona vytvořili během pár dní. Jaká byla hodnota lidského života, když mohl být levně donekonečna duplikován? Co se Michelle týkalo, Darton měl pro ni jen hodnotu jejího pobavení.

Replikovaný Darton ji stále miloval a Michelle se z toho radovala. Radovala se ze skutečnosti, že mu působila muka, že bude platit po celou věčnost za zradu její lásky.

Lisa Lee Baxterová by si mohla vzít od mořské panny několik ponaučení, pomyslela si.

Michelle se vynořila poblíž tunelu a zvedla ruku s prsty v gestu <následuj mě>. Darton se převálil z kajaku, stále ještě v šatech,

a nemotorně šplouchal směrem k ní.

„Jsi si tím jistá?” zeptal se.

„Jistě,” odpověděla Michelle. „Běž první. Já budu za tebou a vytáhnú tě, kdyby ses dostal do potíží.”

Miloval ji, jistě. Proto se několikrát pořádně nadechl, naplnil si plíce a potopil se.

Michelle se ovšem neobtěžovala říct mu, že je tunel dlouhý patnáct metrů, poměrně hodně na jediné nadechnutí.

Následovala ho se zájmem, jak to dopadne. Když se Darton dostal do potíží v jednom z úzkých míst a pokoušel se vrátit, chytila ho za boty a držela ho přesně tam, kde byl.

Tvrdě bojoval, ale žádný z jeho kopů ji nezasáhl. Pohled jeho vyvalených očí si bude dlouho pamatovat. Ohromené znechucení těsně předtím, než mu dech vybuchl z plic a on zemřel.

Přála si, aby mohla zopakovat slova rozloučení, která mu šeptala do ucha, když umíral na útesu nad Jezerem medúz.

„Právě jsem tě zabila. A udělám to zase.”

Ale i kdyby mohla mluvit pod vodou, nebyl by to pravda. Michelle předpokládala, že tohle bylo naposledy, co ho mohla zabít. Dvakrát to bylo nebezpečné, ale potřetí by to byl jasný úmysl. Mohla by skončit v cele. I když samozřejmě přísný žalář byl jen pro skutečnou smrt.

Předpokládala, že bude muset v nějakém okamžiku najít jeho tělo. Když ale pustí kajak po proudu, tak to může nějakou dobu počkat. A pak bude moci být překvapená a zoufalá, že zahodil svůj život v zoufalém pokusu nalézt ji.

Michelle se na tuhle část těšila.

Vytáhla kotvu kajaku a nechala ho plout pryč. Pak složila křídla a vrátila se do hnízda na banyánu. Nechala vánek, aby jí osušil kůži, vytáhla terminál ze sítě a přemýšlela nad daty o Terzianovi a Stephanii Pais a vypuknutí epidemie zelených leopardů.

Stephanie zemřela pro něco, Čemu věřila, zabita agenty vražedného režimu. Byl to Terzian, kdo ty čtyři muže v sebeobraně zastřelil. To jí teď bylo jasné. A Terzian, který žil dlouho a zemřel až v bleskové válce společně s několika miliardami dalších lidí, miloval Stephanii a udržel její tajemství až do své smrti. Tajemství, sdílené s jinými, kteří milovali Stephanii a kteří rozeseli epidemii mezi utečenecké komunity ve světě.

Tehdy lidé podléhali reálné smrti. Smrti, která nemohla být napravena. Michelle věděla, že chápe takový druh smrti jen jako intelektuální abstrakci, ne jako něco, s čím by se mohla někdy setkat nebo s tím žít. Ztratit někoho navždy..., to bylo něco, co nemohla pochopit. Ani starožitní, kteří čelili reálné smrti každý den, nebyli schopni se s ní smířit. To proto si vymysleli mýtus o Ráji.

Michelle myslela na Stephaniinu smrt, smrt, která musela Terzianovi zlomit srdce, a rozjímala nad tajemstvím, jež Terzian po všechna ta léta tajil. Rozhodla se, že nemá chuť ho prozradit.

Ano, předá Davoutovi známá fakta. Za to ji platil. Řekne mu vše, co se jí podaří o Stephanii a Transnistrianech najít.

Nezminí se ale o táborech, které Santa Croce postavila po celém hladovějícím světě, neupozorní ho na Sidamo a zeleného leoparda. Kdyby došel k těmto závěrům sám, tak bylo tomuto tajemství určeno, aby bylo odhaleno. Ale pochybovala o tom. Byl příliš starý, aby si ty body propojil. Zvlášť když byly obskurní postsovětské státečky a utečenecké tábory v Africe tak daleko od jeho zájmů.

Michelle bude respektovat Terzianovu lásku a Stephaniino tajemství. Měla koneckonců i svoje vlastní tajemství.

Osamělá mořská panna skončila svou denní práci, sedla si na převislou větev, zahleděla se dolů do vln a přemýšlela, jak dlouho potrvá, než jí Darton zase zavolá, a jak ho bude mučit, až se tak stane.

přeložil Evžen Jindra ilustroval Karel Jerie